ইতিহাস বিভাগ
ছয়দুৱাৰ
মহাবিদ্যালয়

ইতিহাস

Vol-IV, Year-2017
An annual publication of Chaiduar College Historical Society

Chaiduar College Historical Society

ইতিহাস

Vol-IV, Year-2017

An annual publication of Chaiduar College Historical Society

ইতিহাস বিভাগ
• ছয়দুৱাৰ •
মহাবিদ্যালয়

Chaiduar College Historical Society

Itihas : An Annual publication containing various information regarding Chaiduar College Historical Society and Department of History. Articles on history and history related topics contributed by teachers and students of history department of Chaiduar College is published by Chaiduar College Historical Society, Gohpur, Assam.

Year of Publication :

Coppy Right : Chaiduar College Historical Society.

Editirial Board :

President : Dr. Ranjit Kaman, H.O.D, History.

Vice President : Dr. Indra Bahadur Newar, Asst. Professor.

Treasurer : Mrs. Swapna Kakati, Asst. Professor.

Organising Secy. : Miss Paporimala Bhuyan,

Secretary : Ashish Sarma

Assistant Secretary : Nilotpal Saikia

Executive Members : Madan Kutum, Lipi Baruah, Debasish Kataki, MonPalashimala Rajkhowa. Abhijit Borah.

Members : All major students of History Department.

Contact Address : Chaiduar College Historical Society, Gohpur.

Price : Rs. 20/-

Printed at : J.S Computer, Gohpur.

Chaiduar College History Department at a Glance

Date of Establishment : 1967

Date of Introducing Major : 1997

Present Teaching Staff :

1. Dr. Ranjit kaman , H.O.D.
2. Mrs. Swapna kakati .
3. Dr. Indra Bahadur Newar .
4. Mrs. Paparimala Bhuyan .
5. Kirtikanta Daley , Research Assistant .

Retired Teachers : Mr. R.N. Kakati and Mr. B.C. Goswami .

Student Strength : Sem I – 21 , Sem III - 29, Sem V - 25

UGC Sponsored National Seminar : 01

Achievement of students : (i) 1st Class Holders - 28

(ii) Our students qualifying NET-02 (Ripun Daley and Tridlip Nayan Baristha)

(iii) Our students completed M.Phil-01 (Ajit konwar)

OUR GLORIES

Results :

(a) Best Graduate, 2015 - Kabyashri Hazarika.

(b) Name of Students (1st class Holders)-

Tridip Nayan Basistha (11th position), Tridib Jyoti Chaliha (4th position), Pankaj Kardang (7th position), Mouchumi Acharya, Subhash Adhikari, Himakshi Gogoi, Dibya Hazarika, Meera Kumari, Rupshikha Hazarika, Jyotimala Goswami, Jay Prakash Doley, Kabyashree Hazarika, Shymal Saikia, Pinku Saikia, Prabin Adhikari, Tilak Pegu, Dhanpur Doley, Pallabi Pegu, Gayatree Sarmah Karishma Hazarika, Sumi Mudoi, Bijay Doley, Rimjim Neog, Lakhyajyoti Gogoi, Sanghamitra Deori, Girish Kulom, Binita Patgiri, Biswajyoti Sarmah.

(c) Position holders in Students Union :

Ranjan Hazarika, Vice President, 1999 - 2000.
Raju Sarmah, Secy. Boys Common Room, 1999 - 2000.
Pranjal Baruah, General Secretary, 2002 - 2003.
Dipali Gogoi, Magazine Secretary, 2002 - 2003.
Manikanta Pegu, Asst. General Secretary, 2006 - 2007.
Tridib Nayan Basistha, Magazine Secretary, 2007 - 2008.
Chakrapani Parasar, General Secretary, 2008 - 2009.
Sanjib Borah, Secy. Boys Common Room, 2009 - 2010.

Ramu Patgiri, General Secretary, 2013-2014

Samiran Mili, Asst. General Secretary, 2013-2014.

Samiran Mili, Vice President, 2014-2015.

Biswajyoti Sarmah, Literary and Debating Secy, 2014-2015.

Ashish Sarmah, Magazine Secretary, 2016-2017.

(d) Our Departmental Activities

Historical Quiz Competition.
Historical Debate Competition.
State Level Seminar.
National Level Seminar (UGC Sponsored)
Educational Tour of Sibsagar.
Educational Tour to Kaziranga National Park.
Educational Tour to Dhekiakhowa Namghar, Jorhat.
Educational Tour to Majuli.
Educational Tour to Historic Town Tezpur.
Educationall Tour to Biswanath Ghat.
Departmental Picnic in every ~~day~~year.
Departmental Freshmen Social in every year.
Departmental Farewell in every year.
Our students observed Teachers Day every year.
Student Seminar.
Student Project.
Publication of "Itihas" by CDC Historical Society.
Educational Tour to KOLKATA (January, 2015) and some important sites visited by the students of History Department under the Guidance of Dr Ranjit Kamar, Swapna Kakati and Dr. Mohini Mohan Barah (Department of Zoology).

সূচীপত্ৰ...

১। বুৰঞ্জী অধ্যয়নৰ গুৰুত্ব
২। অসম আৰু আহোম নামৰ উৎপত্তি
৩। ইতিহাসৰ সোণালী পাতত শ্ৰী শ্ৰী কল্যাণী দেৱালয়
৪। গহপুৰৰ স্বাধীনতা সংগ্ৰাম
৫। বাৰ্মুদা ত্ৰিভূজ
৬। চেংমৰা নদীৰ ঐতিহ্য
৭। পূৰ্বজ্যোতি নিগমৰ ইতিবৃত্ত
৮। গহপুৰ বিলতীয়া গাৱঁৰ ইতিহাসৰ চমু বিৱৰণ
৯। ইতিহাসৰ পাম খেদি – চৰাইদেউ
১০। মিচিং সমাজৰ পৰম্পৰাগত প:ৰাগ উৎসৱ
১১। গ্ৰাম্য সমাজৰ নাৰী সংগঠনত শিক্ষিতা নাৰীৰ ভূমিকা
১২। অসমীয়া ভাষাৰ ইতিহাস
১৩। গহপুৰৰ অতীত আৰু গৌৰৱময় কীৰ্তিচিহ্ন
১৪। মিচিং সকলৰ সমান্ত বা আধ্যাত্মিক গীত "কাবান"
১৫। টাইটানিক
১৬। আমাক বোমা বাৰুদেৰে স্বাধীনতা নোলাগে
১৭। মালিনী থান
১৮। অসমীয়া লোক সাহিত্য
১৯। অৱসৰ সময়ৰ বাবে শিক্ষা

বুৰঞ্জী অধ্যয়নৰ গুৰুত্ব

শ্ৰী প্ৰতীক্ষা কটকী
স্নাতক পঞ্চম ষাণ্মাসিক
বুৰঞ্জী বিভাগ।

বুৰঞ্জীয়ে অতীতৰ কাহিনী কয়। কিন্তু এই কাহিনী কেৱল বিৱৰণেই নহয়, অতীতৰ ভিন-ভিন ঘটনাৱলীৰ ব্যাখ্যাও আধুনিক বুৰঞ্জীৰ এক অপৰিহাৰ্য অংগ। এই ব্যাখ্যাৰ মাজেৰেই বুৰঞ্জীকাৰে তথ্যৰ ভিত্তিত ঐতিহাসিক সত্যৰ সন্ধান দিবলৈ যত্ন কৰে। বুৰঞ্জীকাৰে এই তথ্য সমূহ সংগ্ৰহ কৰোঁতে যথেষ্ট পৰিশ্ৰম কৰিব লগা হয়। বিভিন্ন ধৰণৰ অধ্যয়ন অনুসন্ধান চলাই তেওঁলোকে পৰ্যাপ্ত পৰিমাণৰ নিৰ্ভৰযোগ্য তথ্য সংগ্ৰহ কৰাৰ পাছতহে অতীতৰ কথা লিখিবৰ বাবে প্ৰস্তুতি চলায়।

বৰ্তমান আমাৰ সমাজখনক এক জবুৰি সমস্যাই আগুৰি ধৰিছে। অৰ্থনৈতিক সমস্যাৰ লগতে অন্যান্য সামাজিক আৰু সাংস্কৃতিক সমস্যাই আমাৰ সমাজখনক বেঁটা মাৰি

থিয়েছে। বর্তমানৰ এই সমস্যা আৰু সংকট সম্মুখৰ ওৰ বিচাৰিবলৈ হলে আমি বুৰঞ্জীৰ পাত লুটিয়াই চাব লাগিব। বৰ্তমানৰ সমস্যাবোৰ সমাধানৰ সূত্ৰ আৱিষ্কাৰ আৰু সমাজৰ ভৱিষ্যতক সম্ভাৱনাময় কৰি তোলাৰ স্বাৰ্থতেই বুৰঞ্জী অধ্যয়নৰ গুৰুত্বক আমি স্বীকাৰ কৰি লোৱা উচিত।

আমাৰ সমাজত নানা গোষ্ঠী আৰু সম্প্ৰদায়ৰ মাজত কোনো কোনো ক্ষেত্ৰত ভুল বুজাবুজি দেখা যায়। এই ভুল বুজাবুজি বোৰৰ অন্তৰালত কল্প কাহিনী থাকে। ভালদৰে ফঁহিয়াই বুৰঞ্জী অধ্যয়ন কৰিব পাৰিলে এই কল্প কাহিনীবোৰৰ স্বৰূপ সুন্দৰকৈ ওলাই পৰে।

মানৱীয় গুণ সমূহবোৰৰ উন্মেষ আৰু বিকাশৰ ক্ষেত্ৰতো বুৰঞ্জী অধ্যয়নৰ গুৰুত্ব অপৰিসীম বুলি অনুমান কৰিব পাৰি। ভালদৰে বুৰঞ্জী অধ্যয়ন

কৰিব পাৰিলে অতীতৰ ব্যাখ্যা আৰু বিচাৰৰ ক্ষেত্ৰত মানুহৰ দৃষ্টিভংগী যুক্তিবাদী হ'ব পাৰে। বৈজ্ঞানিক বুৰঞ্জী অধ্যয়নৰ এই অৱদান মানুহৰ বাবে কম মূল্যবান নহয়। বিভিন্ন জাতি আৰু দেশৰ বুৰঞ্জীৰ তুলনামূলক অধ্যয়নে মানুহৰ দৃষ্টিভংগীক উদাৰ কৰে, ঐক্যৰ আৰু ভিন্নতাৰ প্ৰতি সহিষ্ণু কৰি তোলে।

অসম আৰু আসাম নামৰ উৎপত্তি

- সৌন্দৰ্য্য দুৱৰা
তৃতীয় ষান্মাসিক
ইতিহাস বিভাগ

বৰ্তমানৰ অসম ভাৰতৰ উত্তৰ-পূৰ্বত থকা এখন সৰু ৰাজ্য। ইয়াৰে উত্তৰে তিব্বত আৰু চীন, পূৰে ব্ৰহ্মদেশ, দক্ষিণে পূৰ্ব পাকিস্তান, ত্ৰিপুৰা আৰু পশ্চিমে কোচবিহাৰ। উত্তৰ-পূৰ্ব সীমান্ত অঞ্চলৰ সৈতে অসম প্ৰায় ৮৪.৯২৪ বৰ্গ মাইল।

অসম এই দেশৰ আধুনিক নাম। এই নামৰ উৎপত্তি বিষয়ে নানা পণ্ডিতৰ নানা মত। সেইদৰে এই দেশৰ পুৰণা নামক লৈও বহুতো সমালোচনা-আলোচনা চলি আছে। বহুতেৰে মত বিলাক মনে সজা, মুখে মুখে কথিত, কিছুমানৰ যুক্তিৰ ওপৰত প্ৰতিষ্ঠিত, সত্য ঘটনাৰ ওপৰত প্ৰতিষ্ঠিত, আকৌ কিছুমানৰ মত কিংবদন্তি আৰু পৌৰাণিক উপাখ্যানৰ ওপৰত প্ৰতিষ্ঠিত ইত্যাদি।

কথিত আছে যে এই দেশৰ প্ৰাচীন নাম 'প্ৰাগজ্যোতিষপুৰ' আৰু 'কামৰূপ' আছিল শেষত সে অসম হয়। প্ৰাচীন কালত এই দেশত জ্যোতিষ চৰ্চা হৈছিল বাবে ইয়াৰ নাম 'প্ৰাগজ্যোতিষ' ৰখা হৈছিল বুলি এক শ্ৰেণীৰ পণ্ডিতে কব খোজে। তেওঁলোকে তাৰ প্ৰমাণস্বৰূপে গোৱালপাৰাৰ সূৰ্য্য পাহাৰ আৰু গুৱাহাটীৰ নৱগ্ৰহ মন্দিৰলৈ আঙুলিয়াই কয় যে, প্ৰাচীন কালত এইবিলাকত জ্যোতিষ চৰ্চা হৈছিল। কিন্তু এইবিলাকত কোনে, কেতিয়া জ্যোতিষ চৰ্চা কৰিছিল তাৰ বিষয়ে একো কব পৰা নাযায়। আন এচাম পণ্ডিতৰ মতে ভগদত্তৰ কোনো বংশই পূৰ্বকালে আহি অসমত ৰাজ্য স্থাপন কৰি তেওঁ পূৰ্বৰ দেশৰ নাম অনুসাৰি প্ৰাগজ্যোতিষ ৰাখিলে। সকলো পণ্ডিতৰ মতে অসম প্ৰাগঐতিহাসিক যুগত প্ৰাগজ্যোতিষপুৰ নামে জনাজাত আছিল।

ঠিক সেইদৰে "কামৰূপ" নামৰ উৎপত্তিৰো বহু মত আছে। ব্ৰহ্মাৰ অনুৰোধত ধ্যানমগ্ন সদাশিৱৰ ধ্যান ভংগ কৰি কামদেৱ সদাশিৱৰ ক্ৰোধাগ্নিত ভস্ম হৈ যায়। কিন্তু কামদেৱৰ পত্নী ৰতিদেৱীৰ চেষ্টাত কামদেৱে পুনৰ ৰূপ পালে। কামদেৱে পুনৰ ৰূপ পোৱাৰ বাবে এই দেশৰ নাম কামৰূপ হ'ল বুলি পৌৰাণিক উপাখ্যানত আছে। বৰ্তমান সময়ত কামৰূপ এখন জিলাত পৰিণত হ'ল। খ্ৰীষ্টীয় ত্ৰয়োদশ শতিকাত আহোমসকলে অসমত পদাৰ্পণ কৰাৰ পাছত কিছুমানে এই প্ৰবল প্ৰতাপী জাতিটোৰ মানুহবোৰক যাৰ সমান নাই, আখ্যা দিলে আৰু এই অসম্যাই কোমল সুৰত 'অসম' হৈ বৰ্তমান প্ৰদেশৰ নাম হয়। আহোমসকলে নিজকে টাই অৰ্থাৎ যশস্যালী বোলে, আৰু এই শব্দৰ সুন্দৰ অসমীয়া প্ৰতিশব্দ হৈছে 'অসম'। J.P. Wade মহাশয়ৰ An Account of Assam নামে পুথিত উল্লেখ আছে যে ইন্দ্ৰই নৰা ৰজাৰ পত্নীক 'আহিম' বুলি কোৱাৰ পৰা 'অসম' উৎপত্তি হৈছে।

পদ্মনাথ গোহাঁঞিবৰুৱাৰ মতে চুকাফাৰ অসম্ভ প্ৰতাপ দেখি পৰাজিত জাতিবিলাকে তেওঁক আৰু তেওঁৰ লগৰীয়াবিলাকক 'অসম' বুলিছিল আৰু সেই শব্দ তেওঁলোকৰ মুখত 'আহম' হয় আৰু কালক্ৰমত তেওঁলোক 'আহোম' নামে আৰু তেওঁবিলাকে শাসন কৰা দেশখন 'অসম' নামে জনাজাত হ'ল। সেই অসমেই বিদেশীৰ মুখত পৰি 'আসাম' হ'ল।

বস্তুতঃ মনত এটা প্ৰশ্ন উদয় হয় যে, 'অসম' শব্দৰ পৰা 'আহোম' কেনেকৈ হ'ল। 'স' ৰ ঠাইত 'হ' কিয় প্ৰয়োগ হ'ল?.. আহোমসকল টাই জাতিৰ লোক। তেওঁলোকৰ লিখিত ভাষা আজিও চলি আছে। তেওঁলোকৰ টাই ভাষাত 'শ', 'স', 'ষ' নাই তাৰ সলনি 'হ' মাত্ৰ আছে। সেইবাবে তেওঁলোকে 'স' উচ্চাৰণ কৰিব নোৱাৰি 'হ' উচ্চাৰণ কৰিছিল।

আহোমসকলৰ দৰে অসমত অজিও বহু জাতি-জনজাতি আছে, যিসকলে 'স' উচ্চাৰণ কৰিব নোৱাৰি 'হ' হে উচ্চাৰণ কৰে। সেইবাবে 'অসম' শব্দটো 'অহম' হ'ল তথা কালক্ৰমত 'অহম' শব্দটো 'আহোম' শব্দত পৰিণত হ'ল।

গতিকে আমি ক'ব পাৰো যে আহোমবিলাক এই দেশলৈ অহাৰ আগতে এই দেশৰ নাম 'অসম' আছিল। প্ৰাক-বৃটিছ যুগত অসমত আহোমসকলৰ সমান ডাঙৰ সাম্ৰাজ্য থকা কথা বুৰঞ্জীত পোৱা নাযায়। আহোমসকলে এই দেশলৈ অহাৰ পাছতহে 'আহোম' নাম পায়। আগতে তেওঁলোক 'টাই' নামে জনাজাত আছিল। সুঠতে টাইসকল এই দেশলৈ আহি উপৰোক্ত কাৰণত 'আহোম' হ'ল তথা শাসন কৰা দেশখন অসম হ'ল। কিন্তু বৃটিছে আহোম সাম্ৰাজ্য দখল কৰি সেই সাম্ৰাজ্যৰ লগত কেইখনমান জিলা লগ লগাই এখন প্ৰদেশ কৰিলে, সেই গোটেই প্ৰদেশৰ নাম 'আসাম' হলে। পিছত 'আসাম'ৰ ঠাইত 'অসম' হ'ল আৰু বৰ্তমানে এই প্ৰদেশখন অসম নামেৰে বিখ্যাত হৈ আছে।

—o—

ইতিহাসৰ সোণালী পাতত
শ্ৰী শ্ৰী কল্যাণী দেৱালয়

মনস্মিতা দাস বাণিজ্য
প্ৰথম ষাণ্মাসিক।

We are not makers of history;
We are made by history.

— Martin Luther King Jr.

অসম ৰাজ্যৰ মানচিত্ৰত ঐতিহাসিক স্থান হিচাপে গহপুৰৰ এক সুকীয়া মৰ্যাদা আছে। বামুণৰ দৌল, ধনি দৌল, শ্ৰী শ্ৰী কল্যাণী দেৱালয়, সূৰ্য মন্দিৰ, দক্ষিণ পাট কল্যাণী সত্ৰকে আদি কৰি বহুতো ঐতিহ্যমণ্ডিত ক্ষেত্ৰ আছে। আহোম ৰাজত্ব কালতে হওক নহওক ভাৰতবৰ্ষৰ স্বাধীনতা সংগ্ৰামতে হওক গহপুৰে এক সুকীয়া ভূমিকা পালন কৰি আহিছে।

এই ঐতিহাসিক গহপুৰ মহকুমাৰ অন্তৰ্গত বৰঙাবাৰী গাঁৱৰ এগৰাকী নিবাসী হিচাপে মই খুব গৌৰৱ অনুভৱ কৰো যে বৰঙাবাৰীৰ বৰ্তমানৰ কল্যাণপুৰত টিপৰা পুখুৰীৰ পাৰত অৱস্থিত আছে বিশ্ববিখ্যাত ঐতিহ্যমণ্ডিত শ্ৰীশ্ৰী কল্যাণী দেৱালয়। এই দেৱালয়ৰ সন্দৰ্ভত কেইবাটিও জনশ্ৰুতি প্ৰচলিত আছে যদিও আজি মই এটি জনশ্ৰুতি তথা প্ৰবাদ আপোনালোকক অৱগত কৰিব বিচাৰিছো। এসময়ত টিপৰা অঞ্চলত কোচান নামৰ এজন জমিদাৰে বাস কৰিছিল। তেওঁৰ চাৰিগৰাকী কন্যা সন্তান আছিল। সেই কন্যাকেইগৰাকীৰ ওচৰলৈ তাঁত বৈবৰ বাবে এগৰাকী সুন্দৰী গাভৰু আহিছিল। এদিন আবেলি ৰজাই চিকাৰ বিচাৰি আহি ঘূৰি ঘূৰি কোচানৰ ঘৰ পাইছিলহি। তাতে সেই সুন্দৰী গাভৰু গৰাকীৰ ৰূপ লাৱণ্যত বিমোহিত হৈ ৰজা আবিষ্ট হৈ গাভৰু গৰাকীক বিবাহৰ প্ৰস্তাৱ দিয়ে। গাভৰু গৰাকীয়ে ৰজাৰ প্ৰস্তাৱ অগ্ৰাহ্য কৰি তৰ পৰা আঁতৰি যায়, তেতিয়া ৰজাই তেওঁক ধৰিবলৈ পিছে পিছে খেদি যায়। ৰজাৰ হাতৰ পৰা সাৰিবলৈ গাভৰু গৰাকীয়ে মাটিত খৰিৰে আঘাত কৰে। লাহে লাহে সেই স্থানত এটি গহ্বৰৰ সৃষ্টি হয় আৰু তাতে গাভৰু গৰাকী অন্তৰ্ধান হয়। ৰজা আচৰিত হৈ তাতে মূৰ্চ্ছা যায় আৰু পুৱাটো বেমাৰ হৈ পৰে। পিছত ৰজাই সপোনত দেখা পালে যে সেই গাভৰুৰ ৰূপত আচলতে তেওঁ দেৱী কল্যাণীহে, লগতে ৰজাক কয় যে গাভৰু গৰাকী অন্তৰ্ধান হোৱা ঠাইত এটি মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰি যদি পূজা অৰ্চনা কৰে তেতিয়াহে ৰজা বাচি থাকিব। ৰজাই পলম নকৰি সেই স্থানতে এটি মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰি পূজা অৰ্চনা কৰিবলৈ ধৰিলে আৰু মন্দিৰৰ ফুল- তুলসী যাতে নাতি দূৰৈত থকা

ব্ৰহ্মপুত্ৰত পৰোঁতে তাৰ বাবে মন্দিৰৰ পৰা ব্ৰহ্মপুত্ৰলৈ এটি সুৰংগৰ ব্যৱস্থা কৰি দিলে। আৰু ইয়েই হ'ল "শ্ৰীশ্ৰী কল্যাণী দেৱালয়"। পাথৰৰ গঢ়া দেৱালয় বাবে ই "পাথৰ" নামেৰেও প্ৰখ্যাত।

প্ৰকৃততে, মূল কল্যাণী দেৱালয় ব্ৰহ্মপুত্ৰত জাহ যাবলৈ ধৰিছিল। স্থানীয় বাইজে সেই সময় পৰা দেৱালয়ৰ শিলাপট্ট, শৈল্য-ভাস্কৰ, মূৰ্তি আদি ৰক্ষা কৰি ৰাখিছিল। ১৯৫৩ চনত ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ গহীয়াত বিধ্বস্ত হোৱাৰ পিছত ইয়াৰ পুৰোহিত সকলে এই দেৱালয় স্থানান্তৰিত কৰি এহোপ ডিপৰা পুখুৰীৰ উত্তৰ পাৰে আৰু আনতোপ চাৰিস্তীয়া গাঁৱত প্ৰতিষ্ঠা কৰে। আহোম ৰজাই ৭২ বিঘা নিষ্কৰ লাখেৰাজ মাটি এই দেৱালয়ৰ নামত দান দিয়া বুলি উল্লেখ আছে। পুৰণি কল্যাণী দেৱালয়ৰ মূল বিগ্ৰহ ৫ ফিটৰ মান ওখৰ আৰু সমান দীৰ্ঘ প্ৰস্তৰ নিৰ্মিত ইটাৰে সজা এটা পাথৰ। এই দেৱালয়ত হাঁহ, ছাগলী, ম'হ আদিৰ বলি-বিধান আগৰে পৰা চলি আহিছে। চাৰিস্তীয়া গাঁৱৰ দেৱালয় থানত ফণাযুক্ত সৰ্পই ছত্ৰ ধৰি থকা অৱস্থাত এটা বিতোপন চতুৰ্ভুজ মনসা দেৱীৰ মূৰ্তি আছে। তদুপৰি সোণৰ নিৰ্মিত এটা কালীমূৰ্তি আছিল। ইয়াৰ উপৰিও কেইখনমান বলিকটা দা আৰু এটা দবা আছে। কল্যাণী নামৰ পৰাই এই অঞ্চলৰ নাম কলংপুৰ (কল্যাণীপুৰ) হ'ল বুলি জনা যায়।

শ্ৰী শ্ৰী কল্যাণী দেৱালয়ৰ মহত্ত্ব অসীম। ইয়ালৈ বিশ্বৰ প্ৰতিটো প্ৰান্তৰ পৰা বছৰৰ বিভিন্ন সময়ত দৰ্শনাৰ্থীৰ ভিৰ লাগি থাকে, বিশেষকৈ দুৰ্গা পূজাৰ সময়ত ইয়াত অসংখ্য ভক্তৰ সমাগম হয়। এই ঐতিহ্যমণ্ডিত কল্যাণী দেৱালয়ৰ নাম ইতিহাসত সোণালী আখৰেৰে খোদিত হৈ আছে।

গহপুৰৰ স্বাধীনতা সংগ্ৰাম

শ্ৰীমইনু বৰুৱা
B.A 1st sem.

শোণিতপুৰ জিলাৰ পূব প্ৰান্তত অৱস্থিত এক ইতিহাস প্ৰসিদ্ধ ঠাই গহপুৰ। উত্তৰে অৰুণাচল প্ৰদেশ, দক্ষিণে ব্ৰহ্মপুত্ৰ, পূবে লক্ষীমপুৰ আৰু পশ্চিমে বুঢ়ী নদীৰ মাজৰ অঞ্চলটোৱেই হৈছে গহপুৰ, যাক আমি দুৱাৰৰ মুখ বুলি জানো। অৰুণাচলৰ পাহাৰীয়া জনগোষ্ঠীৰ লোক সকলে ভৈয়ামৰ জন গোষ্ঠীৰ সকলৰ লগত বেহা-বেপাৰৰ প্ৰয়োজনীয় সামগ্ৰী আদান প্ৰদান কৰিছিল, যিটোক আমি বিনিময় প্ৰথা বুলি কওঁ। এই বিনিময় প্ৰথাৰ মাজেৰে দুয়োটা অঞ্চলৰ মাজত এক সমন্বয় গঢ় লৈ উঠিছিল। কিন্তু আহোমৰ ৰাজশক্তিৰ দুৰ্বলতাৰ সুযোগ লৈ পাহাৰীয়া জন-জাতি সকলে প্ৰায়েই ভৈয়ামৰ জনগোষ্ঠীৰ ওপৰত উপদ্ৰৱ চলাই আহিছিল। নাইবা মানৰ আক্ৰমণত ছেদেলী-ভেদেলি হৈ এই অঞ্চলসমূহ একেবাৰে জনশূন্য হৈ পৰিছিল। লাহে লাহে দেশত শান্তি ঘূৰি অহাৰ পাছত বাহিৰৰ মানুহবোৰে পুনৰ বসতি স্থাপন কৰিবলৈ লয়। সেইদৰে অসমৰ বিভিন্ন অঞ্চলৰ পৰা কৃষি উপযোগী ভূমি বিচাৰি গহপুৰ অঞ্চললৈ প্ৰব্ৰজন ঘটে। ইয়াৰ ফলত বিভিন্ন জাতি-জনজাতিৰ মিলন ভূমিলৈ পৰিণত হয় গহপুৰ।

১৮২৬ চনৰ ইয়াণ্ডাবু সন্ধিৰ ফলত অসমখন বৃটিছৰ অধীনলৈ যায়। সমগ্ৰ অসমৰ লগতে গহপুৰো বৃটিছৰ অধীনলৈ আহে। ইয়াৰ ফলত বৃটিছৰ অধীনত সমান্তৰাল ভাৱে বৃটিছ বিৰোধী বিদ্ৰোহে গা-কৰি উঠে। ১৮৫৭ চনৰ চিপাহী বিদ্ৰোহে অসমত খুব বুৰণি তুলিছিল যদিও অসমত ই কৰুণ ভাৱে ব্যৰ্থ হৈ পৰে। কিন্তু এই বিদ্ৰোহ সমূহ সুফল নহ'ল যদিও অসমীয়া মানুহৰ ৰাজনৈতিক ভাৱে কিছু সক্ৰিয় কৰি তুলে। গান্ধীজীৰ ভাৰতলৈ আগমনে ভাৰতৰ ইতিহাসত এক নতুনত্ব প্ৰদান কৰিলে। ১৯২০ চনত গান্ধীজীয়ে অসহযোগ আন্দোলন ঘোষণা কৰে। সমগ্ৰ ভাৰতবৰ্ষৰ লগতে অসমতো এই আন্দোলন বিয়পি পৰে। সমান্তৰালভাৱে, গহপুৰতো এই বিপ্লৱৰ ঢৌ তুলি উঠে। গান্ধীজীৰ প্ৰথম অসম ভ্ৰমণে সমগ্ৰ অসমৰে লগতে গহপুৰ বাসীৰ মাজত দেশপ্ৰেমৰ তীব্ৰতা বৃদ্ধি কৰি তুলে। জোনেঙীৰ জয়ৰাম মাইকীয়া, ঢেকেলাৰ তিলক শৰ্মা আদি সকলোৱে স্বৰাজৰ আন্দোলনত

যোগদান কৰি আন্দোলন আৰু অতি তীব্ৰতৰ কৰি তুলে। ১৯৩৯ চনত গমিৰি বাৰিৰত ছয়দুৱাৰ ৰায়ত সভা অনুষ্ঠিত হয়। এই সভাত মুখ্য অতিথি আসন অলংকৃত কৰে বিপ্লৱী মহিলা চন্দ্ৰপ্ৰভা শইকীয়ানীয়ে। ছয়দুৱাৰ অঞ্চলৰ বহুতো লোকে মুখ্য কৰ্মকৰ্তা হিচাপে সেৱা আগবঢ়াই, সাপ্তাহিক সম্পাদক জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালাই ছোৱালীৰ ভলন্টিয়াৰ সকলক অশ্বাৰোহী প্ৰশিক্ষণ দিয়াই। গহপুৰৰ বৰিগাঁও তিনিআলিত এটা অস্থায়ী কংগ্ৰেছ কাৰ্যালয় স্থাপন কৰি সামৰিক প্ৰশিক্ষণ দিয়াইছিল। সেইদৰে কলংপুৰ কংগ্ৰেছৰ অধীনত কল্যাণপুৰত স্বেচ্ছাসেৱক সকলক প্ৰশিক্ষণ দিয়া হয়।

১৯৪২ চনত স্বাধীনতা আন্দোলনে ভয়ানক ৰূপ ধাৰণ কৰে। এই আন্দোলনৰ সময়ত বহু দলৰ নেতাই ব্যক্তিক আন্দোলনত ভাগ লৈছিলে, নাইবা মানুহৰ মনত উৎসাহ জগাবলৈ বিভিন্ন বাণী প্ৰচাৰ কৰিছিল। যেনে এক বাণী হৈছে- কৰিম নাইবা মৰিম। এই বাণীয়ে সকলোকে স্বাধীনতাৰ আন্দোলনত ভাগ লবলৈ উৎসাহ যোগাইছিল। এই ক্ষেত্ৰত গহপুৰো পিছপৰি থকা নাছিল। তেজপুৰ জিলা কংগ্ৰেছে ২০ ছেপ্তেম্বৰত টেকীয়াজুলিৰ পৰা গহপুৰলৈ সকলো থানাতে ত্ৰিৰংগা পতাকা উত্তোলন কৰিবলৈ সিদ্ধান্ত লোৱাৰ উপৰিও ২১ ছেপ্তেম্বৰত তেজপুৰ সদৰ থানা আৰু কাছাৰীঘৰত জাতীয় পতাকা উত্তোলন কৰিবলৈ সিদ্ধান্ত কৰিলে। ১৮ ছেপ্তেম্বৰত জাৰনিয়াল সমৰ নামঘৰত কল্যাণপুৰ, ধোপাবৰ, বালিজান আৰু বৰঙাবাৰী কংগ্ৰেছ শিবিৰৰ নেতাসকলৰ লগত গোপন সভা অনুষ্ঠিত কৰি ২০ ছেপ্তেম্বৰত গহপুৰ থানাত পতাকা উত্তোলন কৰাৰ সিদ্ধান্ত লয়। বীৰাংগনা কনকলতাই মৃত্যু বাহিনীত যোগ দি সমদলৰ আগত যাব বুলি ঘোষণা কৰে। ২০ ছেপ্তেম্বৰ দেওবাৰে পুৱা আঠ বজাতেই বৰঙাবাৰীত প্ৰায় ৩/৪ হাজাৰ ডেকা-গাভৰু, বুঢ়া-বুঢ়ী সকলো সমবেত হৈ গহপুৰ থানাৰ দিশে আগবাঢ়ে। মহিলা দলৰ একেবাৰে আগত আছিল কনকলতা বৰুৱা আৰু পুৰুষৰ মাজত আছিল খানেশ্বৰ মহন্ত। আনহাতে ঢলাবাৰী, ভুৰিয়া আদি অঞ্চলৰ পৰাও বহু হাজাৰ লোক সমদল কৰি গহপুৰ দিশে আগবাঢ়ে। প্ৰায় ১১ মান বজাত

হঠাৎ দল থানার সম্মুখত জেগোট হয়। পুলিচে সাবধানক পতাকা উত্তোলনত বাধা প্রদান করাত পুলিচর লগত তর্ক-বিতর্ক, ঠেলা-হেঁচার আরম্ভ হয় ফলত পুলিচে গুলি বর্ষণ করে। এই গুলিয়ে কনকলতার বুকু ভেদি যায়। লগে লগে কাষতে থকা মুকুন্দ কাকতিয়ে তিরংগা ধরিবলৈ উঠোতে তেওঁর বুকুতো গুলি লাগে। এক সময় বিশৃংখল পরিবেশর সৃষ্টি হয়। বিশৃংখলতার সুযোগ লৈ রামদেৱালর রামপতি রাজখোৱাই গোহপুর থানার ওপরত তিরংগা পতাকা উত্তোলিবলৈ সক্ষম হয়। কনকলতা, মুকুন্দ কাকতি শ্বহীদ হ'ল। এই সকল বীর বীরাংগনার প্রাণাহুতির ফলশ্রুতিত দেশে স্বাধীনতা লাভ করে। গহপুরর নাম ইতিহাসর বুকুত সোণালী আখরেরে স্থান পালে।

বাৰ্মুদা ত্ৰিভুজ
এক অবিশ্বাস্য সত্য

শ্ৰী জিমলী শইকীয়া
৫ ম ষাণ্মাসিক,
ইতিহাস বিভাগ

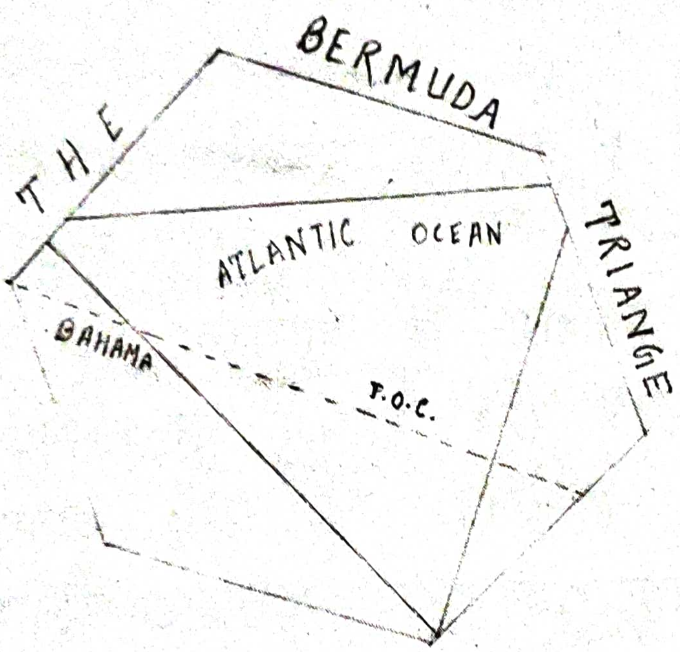

ত্ৰিভুজ হৈছে তিনিটা বাহুৰে আৱৰা সমতল ক্ষেত্ৰ। তেনেদৰে, আটলাণ্টিক মহাসাগৰত অৱস্থিত এখন ক্ষেত্ৰ; যাক বাৰ্মুদা, ফ্ল'ৰিদা আৰু পৰ্টোৰিকো নামৰ তিনিখন ঠাইয়ে আৱৰি আছে বাবে উক্ত ক্ষেত্ৰখনক বাৰ্মুদা ত্ৰিভুজ বুলি অভিহিত কৰা হয়।

উক্ত ক্ষেত্ৰফল প্ৰায় ৫,০০,০০০ বৰ্গ মাইল জুৰি বিস্তৃত। বিগত এশ বছৰত এই ঠাইখিনিৰ মাজেদি আৰু ওপৰেদি যোৱা বহুতো জাহাজ, উৰাজাহাজ, আনকি বহু প্ৰাণী অদৃশ্য হৈছিল; যাৰ বাবে এই ঠাইখিনিক বহুতে 'বাৰ্মুদা ত্ৰিভূজ' ৰ পৰিৱৰ্তে 'ভূতৰ ত্ৰিভূজ' বুলিও ক'ব খোজে।

প্ৰকৃততে এই ঠাইত ভূত আছেনে অন্য কিবা শক্তিয়ে ক্ৰিয়া কৰি আছে?

১৪৯২ চনৰ ৮ অক্টোবৰ, কলম্বাছে আটলান্টিক মহাসাগৰেৰে ভ্ৰমণ কৰা পথত হঠাতে তেওঁৰ জাহাজৰ কম্পাছ কামত নোহোৱা হৈ পৰিছিল যাৰ বাবে দিগভ্ৰান্ত হৈ তেওঁ সেই পথেৰে আগনাবাঢ়ি স্পেইন অভিমুখে উলতি গৈছিল। কিন্তু, তেওঁ এসপ্তাহলৈকে এই ঠাইত সমুদ্ৰপৃষ্ঠৰ পৰা বহুত ওপৰলৈকে জুইৰ শিখা দৃষ্টিগোচৰ হৈছিল।

ইয়াৰ পাছতো ১৯৪৫ চনত Flight 19 নামৰ ১৪ জনীয়া দল একোটা উক্ত ঠাইলৈ বাওনা হৈছিল। কিন্তু ৰহস্য জনকভাৱে কম্পাছ নিষ্ক্ৰিয়

হৈ পাৰিছিল আৰু উক্ত মিচন ব্যৰ্থ হৈ সকলো বাৰ্মুদা ত্ৰিভূজতে অন্তৰ্দ্ধান হৈছিল।

এনেকুৱা বহুতো পৰিঘটনা বাৰ্মুদা ত্ৰিভূজৰ লগত জড়িত হৈ আছে; যাৰ বাবে ১০০০ জীৱ, ৪ শন মহাকাশ যান, ২০ শন পালতৰা নাও, বেইৰা-মনো সৰু-ডাঙৰ জাহাজ, ৪ টা কৃত্ৰিম উপগ্ৰহ উক্ত ঠাইত চিৰদিনৰ বাবে নিখোজ হৈছিল।

এই পৰিঘটনা সমূহৰ ৰহস্য উদ্‌ঘাটন কৰিবলৈ পৰীক্ষা-নীৰিক্ষা অব্যাহত ৰাখিছে। বিভিন্ন গৱেষণাৰ পৰা কিছুমান তথ্য লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। সেই সমূহ হ'ল—

1. এই ক্ষেত্ৰফল অতি বিস্তৃত। যদিও ৫,০০,০০০ বৰ্গ মাইল ধৰা হয়, তাৰো বহুত আঁতৰলৈকে এনেকুৱা ৰহস্য জনক পৰিঘটনা সংঘটিত হয়।

2. এই ক্ষেত্ৰত, দণ্ড চুম্বকৰ উত্তৰ মেৰু আৰু ভৌগোলিক উত্তৰ মেৰু একে ৰেখাত থাকে।

3. Dr. Ben Clemsel ৰ এক সূত্ৰমতে, এই ক্ষেত্ৰৰ জলপৃষ্ঠৰ তীব্ৰ সোঁতৰ বাবে মহাসাগৰীয় ভূমিস্খলন সংঘটিত হৈ মিথেন গেছ নিৰ্গমণ হয়, পানী-

পৃথিৱীৰ ঘনত্ব কমি যায়, দাহ্য যিকোনো পদাৰ্থ মিথেন গেছৰ বাবে জ্বলি শেষ হৈ যায়; যাৰ ফলত তাত নিমোজ হোৱা ধ্বংসস্তুপ্ন পাবলৈ সক্ষম নহয়।

বৰ্তমানলৈকে বাৰ্মুডা ত্ৰিভুজৰ ওপৰত গৱেষণা কৰি যথেষ্ট সংখ্যক তথ্য আহৰণ কৰিছে। কিন্তু, এতিয়ালৈকে কোনো এটা নিৰ্দিষ্ট সূত্ৰ গ্ৰহণযোগ্য বুলি বিবেচিত নাইহোৱা।

আটলাণ্টিক মহাসাগৰৰ বাহামাৰ সমীপৰ 'এণ্ড্ৰুজ আইলেণ্ড' ত 'Atlantica Undersea Test & Evaluation Centre' নামৰ এক গৱেষণা কেন্দ্ৰ স্থাপিত হৈছে যিয়ে Electromagnetic fog Theory আৰু কম্পাছৰ বিচ্যুতি সম্পৰ্কে পৰীক্ষা মূলক অধ্যয়নৰ দ্বাৰা নিশ্চিত কৰিছে যে কম্পাছে নিৰ্দ্ধাৰণ কৰা চুম্বকীয় উত্তৰ মেৰু আৰু ভৌগোলিক উত্তৰ মেৰুৰ মাজত বিচ্যুতিৰ পৰিমাণ ১৫০০ মাইলৰ অধিক হয়। এনে নীতিৰ দ্বাৰাই কম্পাছে নিৰ্দ্ধাৰণ কৰা দিশৰ পৰা গণনা কৰি

নির্দিষ্ট ঠাইত উপনীত হ'বলৈ সক্ষম হয়। কিন্তু, পৃথিৱীৰ মধ্যাকৰ্ষণ শক্তিয়ে অত্যাধিক ক্ৰিয়া কৰা বাবে উক্ত পৃষ্ঠত কম্পাচ বিচ্যুত নহৈ ভৌগোলিক উত্তৰ মেৰুৰ একে ৰেখাত কম্পাছৰ উত্তৰ মেৰু মিলিত হয়। ফলত পাইলট সকলে দিশ নিৰ্ণয় কৰাতো অসমৰ্থ হৈ হেৰাই যায়।

যি কি নহওঁক, বিভিন্ন তথ্য প্ৰকাৰ সত্বেও উপযুক্ত প্ৰমাণবিহীন হোৱা বাবে প্ৰকৃত সত্য প্ৰমাণ সহ উদ্ঘাটনৰ বাবে গৱেষক সকলে যথাসম্ভৱ চেষ্টা অব্যাহত ৰাখিছে। সেয়েহে, আমি সকলো বাৰ্মুডা ত্ৰিভূজৰ ৰহস্যৰ প্ৰকৃত তথ্য লাভাৰ্থে যথেষ্ট সময় অপেক্ষা কৰিব লাগিব।

চেংমৰা নদীৰ উৎপত্তি

শ্ৰী জোনুকী বৰা
B.A 1st sem.

আমাৰ গাঁওখনৰ নাম পুব-ডুবিয়া। বৃহত্তৰ ডুবিয়া অঞ্চলৰ পূবত অৱস্থিত বাবেই এই গাঁৱৰ নাম পুব-ডুবিয়া। কলাবাৰী অঞ্চলৰ পশ্চিমত ডুবিয়া নামৰ অঞ্চলটি অৱস্থিত। এই অঞ্চলক দুয়োটি ভাগত ভাগ কৰিছে চেংমৰা নামৰ নদী এখনে। চেংমৰা নদীখন আমাৰ গাঁৱৰ নিচেই কাষেদি বৈ গৈছে। এই নদীৰ নামৰ বিষয়ে এটি অম্লমধুৰ কিংবদন্তি আছে।

আহোম ৰজাৰ ৰাজত্বকালত আহোম আৰু উত্তৰ-অঞ্চলত অৰ্থাৎ বৰ্তমান অৰুণাচলৰ ডফলাৰ (নিচিপাতি) লগত কেইবাবাৰো যুদ্ধ হৈছিল। এবাৰ ডফলা কোঁৱৰ এজনে আহোম কুঁৱৰী এগৰাকীক অপহৰণ কৰিছিল। আৰু বৰ্তমানৰ স্বৰ্ণজ্যোতি নিগমৰ কুঁৱৰী-গড় নামৰ যি ঠাই আছে তাত গড়ৰ ভিতৰত আবদ্ধ কৰি ৰাখিছিল। ফলত আহোম আৰু ডফলাৰ মাজত যুদ্ধ হৈছিল। যুদ্ধত ডফলা ৰাজকোঁৱৰ আহোমৰ হাতত পৰাস্ত হয়। আহোমসকলে ডফলা কোঁৱৰক বধ কৰি ওচৰৰ নদীত পেলাই দিছিল। কোঁৱৰৰ নাম চেংগোম আছিল। চেংগোমৰ নামৰ পৰাই নদীখনৰ নাম চেংমৰা হয়। আনহাতে কুঁৱৰী গৰাকীৰ নাম দিব্যা আছিল এই নাম অনুসৰি কেঁকুৰ মাজেৰেই এই ঠাইখনৰ নাম ডুবিয়া হয়।

অন) ভিত্তি প্ৰমাণৰ মতে কোৱা যায় যে এই নদীৰ দুয়োপাৰে অসংখ্য চেংমৰা (ভবিষ্য খাদ্য গছ আছিল)। ইয়াৰ কাৰণেও নদীখনৰ নাম চেংমৰা হয়। কাৰণ যিয়েই নহওঁক নদীখন চিৰ প্ৰৱাহিত, নদীখনৰ পাৰেই এই অঞ্চলৰ জলবায়ু ভাল। দুয়োপাৰে প্ৰচুৰ ধান সৰিয়হ, কুঁহিয়াৰ আদিৰ খেতি ভাল হয়। এই পাৰত সুন্দৰ দলনি বুনি ওখোন দলনি আছে। চেংমৰা নদীখনৰ পলসে বৰ্তমান অঞ্চলটোক পুতি পেলাইছে। আৰু ধান খেতিৰ প্ৰচাৰ বাঢ়িছে। আমাৰ গাঁওখন কৃষি প্ৰধান হোৱাৰ কাৰণো চেংমৰা নদীয়েই।

আমি খুব সুখিয়া বাসীয়ে চেংমৰা নদীখনক লৈ গৌৰব বোধ কৰো।

———o———

পূৰ্বজ্যোতি নিগমৰ ইতিবৃত্ত

শ্ৰীজ্যোনা ভৰালী
BA 1st sem

১৯৭১ চনতে নিগম প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ উদ্দেশ্যে সুযোগ্য কেইজন বিশেষ লোক আগবাঢ়ি আহে। তেখেতসকলৰ ভিতৰত উল্লেখযোগ্য শ্ৰেষ্ঠ লোক তথা নাগৰিকৰ নাম হ'ল প্ৰয়াত বিষ্ণু বৰাদেৱ, প্ৰয়াত নন্দ বৰা, প্ৰয়াত নিপেন দে আৰু শ্ৰীযুত নবীন সন্দিকৈ। নিগম প্ৰতিষ্ঠাৰ সময়ৰ প্ৰত্যক্ষ সাক্ষী হিচাপে অভিনিধিত্ব কৰা শ্ৰীযুত নবীন সন্দিকৈ ককাৰ পৰা নিগম প্ৰতিষ্ঠাৰ ওপৰত আগবঢ়োৱা মন্তব্য শুনি মই তাৰ ওপৰত এক চমু বিৱৰণ দাঙি ধৰিছো। শ্ৰীযুত নবীন সন্দিকৈ ককা এই বিষয়ৰ কেইষাৰমান কথাত আলোকপাত কৰে।

প্ৰথমে সমগ্ৰ নিগম অঞ্চলটো সম্পূৰ্ণ হাবি-জংঘলেৰে পৰিপূৰ্ণ আছিল। হাবিৰে পৰিপূৰ্ণ সেই অঞ্চলটো জনসাধাৰণ বসতিৰ উপযোগী কৰি জনবসতিপূৰ্ণ অঞ্চল হিচাপে প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ বিশেষ কেইজনমান লোক প্ৰথমে আগবাঢ়ি আহে আৰু ১৯৭১ চনৰ মন্ত্ৰী সকলৰ মাজত এই কথাক লৈ আলোচনা হয়। অসমৰ কেইজনমান অঞ্চলৰ বিধায়ক, শিক্ষা মন্ত্ৰী, কৃষি মন্ত্ৰী এই সকল আহি সংঘ পাতে আৰু নিগম অঞ্চলটো খেতি-বাতিৰ বাবে আৰু বসবাসৰ বাবে উপযোগী হয় নে নহয় তাৰ উপৰত পৰীক্ষাৰ বাবে সেই অঞ্চলৰ মাটি পৰীক্ষা কৰে। মাটি পৰীক্ষাৰ বাবে শ্ৰীযুত নবীন ককাৰ লগত আৰু দুজন লোক গৈ পলসুৱা আলতীয়া মাটি আনি যোগাৰ কৰি দিয়ে সেই অঞ্চলৰে এঠেঙৰ ঠাইৰ পৰা। আৰু সেই মাটি খেতি তথা বসবাসৰ বাবে উপযোগী হয় বুলি পৰীক্ষা কৰে আৰু অঞ্চলটি প্ৰতিষ্ঠাৰ বাবে অনুমতি দিয়ে। সেই সময়ত জাতীয় চৰকাৰ আছিল। আৰু গহপুৰৰ বিধায়ক আছিল ৰামনাথ সিং। সন্দিকৈ ককাই কোৱাৰ মতে বিধায়ক ৰামনাথ সিং আছিল এজন জ্ঞানী-গুণী ব্যক্তি যিয়ে ৰাইজৰ নাম তথা কামত জীৱন উৎসৰ্গিত কৰিছিল।

নিগম প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ চৰকাৰৰ ফালৰ পৰা অনুমতি পোৱাৰ পিছত এই অঞ্চলত বসতি কৰিবলৈ অহা লোকসকলৰ লগতে প্ৰতিনিধিত্ব কৰা

জ্যেষ্ঠ লোক কেইজনেও অশেষ কষ্টেৰে অঞ্চলটোৰ হাবি ভাঙি মানুহৰ অহা-যোৱা কৰিবলৈ পথ আৰু জীৱন-যাপন কৰিবৰ কাৰণে অঞ্চল তথা ঠাই মুকলি কৰি নিজা নিজা ঘৰ সাজি লয়। ১৯৭৩ চনত নিগম প্ৰতিষ্ঠা হয়। নিগমত বসতি কৰিবৰ কাৰণে অসমৰ বিভিন্ন অঞ্চল যেনে ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ উত্তৰ পাৰ আৰু দক্ষিণ পাৰ, লখিমপুৰ আদি অঞ্চলৰ লোকসকলৰ প্ৰব্ৰজন ঘটে। সেই সময়ত গহপুৰৰ নিগম প্ৰতিষ্ঠাৰ লগতে মুঠ ১২খন নিগম প্ৰতিষ্ঠা হয়।

সেই সময়ত নিগমৰ সামাজিক, শৈক্ষিক, অৰ্থনৈতিক দিশৰ লগতে কৃষিৰ ক্ষেত্ৰত একেবাৰে পিছপৰা আছিল। সামাজিক দিশ বুলি ক'লে সমাজৰ কাৰণে নামঘৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰা হোৱা নাছিল। কোনো বিশেষ ঠাইত ভাওনা-সবাহ পাতিছিল। শৈক্ষিক দিশ বুলি ক'লে নিগমত প্ৰথমে এখন L.P school খুলি আৰম্ভ কৰে। পিছত লাহে লাহে M.E school আৰু High school প্ৰতিষ্ঠা কৰে। অৰ্থনৈতিক দিশত অতি পিছপৰা আছিল। যিহেতু কৰ্ম সংস্থাপন নাছিল আৰু এখন ঠাইৰ পৰা আন এখন ঠাইত হাবি ভাঙি সংস্থাপিত হ'ব লগা হৈছিল। প্ৰথমে কৃষিৰ ক্ষেত্ৰত ভাল ফল লাভ কৰা নাছিল আৰু লাহে লাহে ধান, আলু, বিভিন্ন পাচলি যেনে ৰঙালাও আদিৰ ফচল ভাল হ'বলৈ ধৰে। ১৯৭২ চনত নিগমত এটা গুদামঘৰ স্থাপন কৰে যদিও তাৰ সঠিক ব্যৱহাৰ নহয়।

সেই সময়ত তাত বাস কৰা মানুহৰ মেলেৰীয়া হ'বলৈ ধৰে। ৰোগৰ চিকিৎসাৰ বাবে Arunachal Border ত থকা এজন ডাক্তৰৰ ওচৰলৈ যাবলগা হৈছিল। আৰু চিকিৎসাৰ অভাৱত বহুতো লোকৰ মৃত্যু হৈছিল। পিছত এখন Hospital প্ৰতিষ্ঠা কৰে নিগমত।

ইয়াৰোপৰি নিগম প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ সময়ত আৰু তাৰ কেইবাবছৰ পিছলৈকে ৰাস্তা-পদূলি বোকা-পানীৰে ভৰি আছিল আৰু সেই পথত নিগমৰ হাবিত [illegible] হাতী-আৰু বাঘৰ [illegible] দেখিবলৈ পাইছিল।

আকৌ ব্যৱসায় বাণিজ্যৰ কাৰণে বহুদূৰ অতিক্ৰম কৰিবলগা হৈছিল মোজকাঢ়ি বস্তুৰ বোজা কান্ধত লৈ।

নিগম প্ৰতিষ্ঠা হোৱাৰ প্ৰায় ২০বছৰৰ পিছত ১৯৪৩ চনত অঞ্চল-টোক লৈ কছাৰী আৰু অসমীয়াৰ মাজত যুদ্ধ হয়। নিগম অঞ্চলটোৰ অঞ্চলবাসীৰ ঘৰ জ্বলাই ধনৰ আ-সম্পত্তি লৈ কছাৰী সকলে বহু ক্ষতি সাধন কৰে আৰু যুদ্ধত দুয়োপক্ষৰ লোকেই মৃত্যু মুখত পৰে। যুদ্ধৰ অন্তত নিগমবাসীয়ে অলপ হলেও শান্তি ঘুৰাই পায়। সেই যুদ্ধৰ পৰা সাৰিবলৈ নিগমৰ লোকসকল হৈহল আলি পাৰ হৈ কলাবাৰীত আশ্ৰয় লৈছিল। সেই সময়ত এটুপি পানীৰ কাৰণে হাহাকাৰ কৰিবলগা হৈছিল। আকৌ সেই একেই যুদ্ধ হয় ১৯৪৭ চনত আৰু এই যুদ্ধ সাম কটাৰ পিছত সম্পূৰ্ণ শান্তি প্ৰতিষ্ঠা হয় নিগমত।

নিগমত মূলত দুটা ৰজাদিনীয়া কীৰ্তি-চিহ্ন আছে। এটা হ'ল ৰঙতী পুখুৰী। যিটো পুখুৰী এজন ৰজাৰ দিনত খন্দোৱা হৈছিল আৰু পুখুৰীটোৰ পাৰত ৰঙ-ধেমালীৰে বিহু পাতিছিল কাৰণে পুখুৰীটোৰ নাম ৰঙতী পুখুৰী বুলি প্ৰবাদ আছে। আনটো হ'ল কোঁৱৰী গড়। এই গড়টো দীঘিলীয়া ৰজাই ডেমেতৰ জীয়ৰী হেনু কোঁৱৰীৰ বাবে কাৰণে সাজিছিল বুলি প্ৰবাদ আছে। আৰু সেই গড়ৰ নামেৰেই বৰ্তমান অঞ্চলটোৰ নাম কোঁৱৰীগড় নামেৰে জনা যায়।

নিগম প্ৰতিষ্ঠাৰ পৰা বৰ্তমানলৈকে অঞ্চলটোত বহু ক্ষেত্ৰত পৰিৱৰ্তন হোৱা দেখা গৈছে। শিক্ষা, চিকিৎসা, যাতায়াত-যোগাযোগ ব্যৱস্থাৰ ক্ষেত্ৰত নিগম অঞ্চলটো বৰ্তমান যথেষ্ট উন্নতিৰ পথত আগবাঢ়ি আহিছে।

এইখিনিয়ে পূৰ্বজ্যোতি নিগমৰ ইতিবৃত্ত।

গহপুৰ খিলতীয়া গাৱৰ ইতিহাসৰ এটি চমু বিৱৰণ

শান্তনা বৰা
তৃতীয় ষাণ্মাসিক
ইতিহাস বিভাগ।

কোনো এখন ঠাইৰ অতীতৰ সম্পৰ্কে আলোচনা কৰা আৰু ঠাইখনৰ পুৰণি বিষয়বস্তু, উৎপত্তিৰ বিষয়ে অনুসন্ধান কৰা এটি বৰ আমোদজনক কাৰ্য্য। সেয়ে, মই নিজৰ গাওঁখনৰ উৎপত্তি আৰু গাওঁবাসীসকলৰ কৰ পৰা কেনেকৈ এই অঞ্চললৈ আহিছিল আৰু কিয় তেওঁলোকে এই ঠাইলৈ আহিব লগা হল, সেই বিষয়ে কমকৈ হ'লেও এটি বৰ্ণনা যুগত কৰিছো।

মই গাওঁখনৰ কেইজনমান বয়োজ্যেষ্ঠ লোক আৰু মোৰ ককাদেউতাৰ পৰা লাভ কৰা কিছুমান তথ্যৰ ভিত্তিত গাওঁখনৰ বিষয়ে এটি চমু বৰ্ণনা আগবঢ়াইছো।

বৰ্তমান সময়ত আমাৰ গাওঁখনৰ নাম খিলতীয়া আৰু এইখন গহপুৰ মৌজাৰ অন্তৰ্গত। মোৰ ককাদেউতাৰ পৰা জানিব পৰা মতে অতি পুৰণি কালত প্ৰায় ১৯শ শতিকাৰ প্ৰথম ভাগতে এই ঠাইখনৰ নাম 'দ' গাওঁ আছিল। প্ৰথম অৱস্থাত গাওঁখন সম্পূৰ্ণ অৰণ্যৰে আবৰি আছিল, অঞ্চলটিৰ ঠায়ে ঠায়ে কিছুমান ঘূৰণীয়াকৃতিৰ 'দ' ঠাই আছিল। সেয়ে ইয়ালৈ অহা লোকসকলে এই ঠাইখনৰ নাম 'দ' গাওঁ দিছিল।

১৯শ শতিকাৰ প্ৰথমাৰ্ধত মানসকলে একাধিৰে কৰা দক্ষিণ অসম আক্ৰমণৰ ফলত, বিশেষকৈ শিৱসাগৰ আৰু যোৰহাটৰ বহু লোক উত্তৰ অসমৰ শোণিতপুৰ নামে ঠাইলৈ পলাই আহে আৰু গহপুৰ (বৰ্তমানৰ) নামে অঞ্চললৈ আহি নিজৰ জীৱন ৰক্ষা কৰিছিল। প্ৰধানতঃ যোৰহাটৰ পৰা অহা কিছু লোকে 'দ' গাওঁ হিচাপে এই অৰণ্যখনক নামাকৰণ কৰিছিল আৰু অঞ্চলটোৰ হাবি বনবোৰ কাটি ঠাইখনক বসবাসৰ উপযোগী কৰি তুলিছিল।

গৈছিল। আৰু বৰ্তমানেও এই অঞ্চলত বাস কৰি আছে।

এই আক্ৰমণৰ সময়ত মোৰহাটৰ পৰা গহপুৰলৈ অহা লোকসমূহৰ ভিতৰত, বৰদেউৰীৰ তথ্য অনুসৰি এজন বৰদেউৰীৰ কৰ্কাক আছিল আহিল লগতে তেওঁৰ বেইজনখন বস্ত্ৰাবৰ্ণ আছিল, আৰু তেওঁলোকে যিসি এই 'দ' গাওঁ নাম দি ঠাইখনত বাস কৰিলে আৰু ক্ৰমাগতভাৱে বহু লোক এই অঞ্চলত গৈছিল। আৰু বৰ্তমানেও এই অঞ্চলত বাস কৰি আছে।

এই 'দ' গাওঁ নামৰ ঠাইখনক তেওঁলোকে বসতিৰ বাবে উপযোগী ঠাই বুলি বাছি লোৱাৰ কাৰণ আছিল, এই অঞ্চলটি বৰ্তমান "কুকুৰকাটা" নদীৰ কোনো এটা ভাগৰ কাষৰীয়া অঞ্চল আৰু যেয়ে এই অঞ্চলত পানীৰ সুবিধা আছিল বুলি ধাৰণা কৰি তেওঁলোকে ইয়াতেই থাকিবলৈ ল'লে। দ্বিতীয়তে এই অঞ্চলৰ মাটি বোৰ নিশ্চয় সাৰুৱা আছিল আৰু যেয়ে তেওঁলোকে কৃষি কাৰ্য্য কৰি জীৱন নিৰ্বাহ কৰিছিল বুলি ধাৰণা কৰা হয়।

'দ' গাওঁ নাম দি লোৱা এই অঞ্চলটোক কালক্ৰমত সেই অঞ্চলত বাস কৰা লোকসকলে ঠাইখনত থকা 'দ' ঠাইসমূহক একোটা বিল হিচাপে বিবেচনা কৰিছিল আৰু বহুতো তেনে বিল থকাৰ বাবে এই গাওঁখনৰ নাম বিলতীয়া হিচাপে প্ৰচলিত হৈছিল আৰু বৰ্তমানেও সেই নামটোৱেই জনা যায়। গাওঁখনৰ বিষয়ে বেছি তথ্য পোৱা নাযায় যদিও, গাওঁখনত প্ৰতিষ্ঠা হোৱা নামঘৰভাগৰ এটি বিৱৰণ আছে। মোৰ বৰদেউতা আৰু গাৱঁৰ বেইজনখান গুৰি ধৰোঁতা লোকে ১৯৫০ চনৰ ঠিক পিছৰ সময়চোৱাত গাৱঁত এভাগ নামঘৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল। আৰু ইয়াৰ পৰা জনা যায় যে গাওঁখনৰ ধৰ্মীয় দিশটিৰ অগ্ৰগতিৰ বিষয়ে। এই নামঘৰভাগৰ মজনি সেই ঠাইত এটি ৰাজহুৱা সংঘ আছিল আৰু যিটো ১৯৫০ চনৰ ভূমিকম্পত ভাঙি পৰিছিল আৰু ধ্বংসপ্ৰাপ্ত হৈছিল। বৰ্তমান সময়ত গাওঁখনৰ বহুতো উন্নতি হোৱা দেখা যায়। তিনিভাগ নামঘৰেৰে গাওঁখনৰ ধৰ্মীয় দিশটি আগতকৈ সময়ত বহু উন্নত।

ওপৰৰ আলোচনাৰ পৰা এটা কথা স্পষ্ট কৈ জানিব পাৰি যে বৰ্তমান বিলভীয়া গাওঁখনত, অসমৰ দক্ষিণ অংশৰ মানুহৰ সংখ্যা বেছি, কিন্তু সময়ৰ সোঁতত এই লোকসকলে বৰ্তমান উত্তৰ অসমৰ শোণিতপুৰৰ বাসিন্দা হিচাপে নিজকে বিবেচনা কৰে আৰু জাতি, বৰ্ণ নিৰ্বিশেষে একত্ৰিত হৈ জীৱন যাপন কৰি আছে। এই বিলভীয়া গাওঁখনত যোৰহাটৰ লোকসকলেই প্ৰধানতঃ বাস কৰিছিল কিন্তু যোৰহাটত সকলো এৰি সকলোৱেই এই অঞ্চললৈ পলাই অহাৰ ফলত বৰ্তমান এই লোকসকলৰ প্ৰায় শতকৰা আশী ভাগ লোকৰ যোৰহাটৰ লগত কোনো ধৰণৰ সম্পৰ্ক নাই। আৰু নিজকে গহপুৰ অঞ্চলৰ স্থায়ী বাসিন্দা হিচাপে গণ্য কৰি জীৱন যাপন কৰি আছে। বৰ্তমান সময়ত বিলভীয়া গাওঁ গহপুৰৰ এখন আগশাৰীৰ আৰু উন্নত গাওঁ হিচাপে প্ৰতিষ্ঠিত হৈছে।

— o —

ইতিহাসৰ পদ চিহ্ন - চৰাইদেউ

অস্মিতা ৰেখা গগৈ
স্নাতক ১ম ষাণ্মাসিক, ইতিহাস বিভাগ

প্ৰাচীন কালত অসমক কামৰূপ নামেৰে জনা গৈছিল। পুৰাণৰ মতে কামৰূপক চাৰিটা খণ্ডত বিভক্ত কৰা হৈছিল। এই খণ্ড কেইটাৰ প্ৰত্যেককে একোখন পীঠস্থান বুলি কোৱা হয়। এই চাৰিটা খণ্ড হ'ল - কামপীঠ, ৰত্নপীঠ, সৌমাৰ পীঠ আৰু স্বৰ্ণ পীঠ। সেই অনুক্ৰমে কৰতোৱাৰ পৰা সোণকোষ নদীলৈকে কামপীঠ, আৰু সোণকোষৰ পৰা কপিলা নদীলৈকে ৰত্নপীঠ, দিক্ৰং নদীৰ পৰা ভৈৰবী বা ভৰলী নদীলৈকে সৌমাৰ পীঠ আৰু ভৈৰৱীৰ পৰা কপিলা নদীলৈকে স্বৰ্ণপীঠ বুলি কোৱা হয়।

ইয়াৰ সৌমাৰ পীঠতেই দক্ষিণ চীনৰ মং - মাও - লুঙৰ পৰা এক বৃহৎ অনুগামীৰ দল লৈ তাই বংশৰ এজন বিচক্ষণ ৰাজকোঁৱৰ চাওলুং - চুকাফাই অতি বিপদ সঙ্কুল পাহাৰীয়া পথেৰে প্ৰব্ৰজন কৰি ১২২৮ খ্ৰীষ্টাব্দত ২৫ আষাঢ়ৰ দিনা প্ৰথম পদাৰ্পণ কৰিলেহি। চুকাফাই ১২৫৩ খ্ৰীষ্টাব্দত চৰাইদেউত স্থায়ী ৰাজধানী পাতি অসমত ছশ বছৰীয়া আহোম ৰাজত্বৰ পাতনি মেলে। চুকাফাৰ উপৰিপুৰুষ আছিল স্বৰ্গাধিপতি লেংডন আৰু তেওঁৰ নাতি খুন - লুঙ। প্ৰব্ৰজন কৰি অহা তাই জাতিৰ লোকসকলক নেতৃত্ব দিছিল ৰাজমোহৰ দুজন কৰ্ণধাৰ - ভাই খুন - লুঙ আৰু খুন - লাইয়ে। ইয়াৰে বৰ খুন - লুঙৰ বংশৰ পৰিনাতি যু - চাং - কাং ৰ পুত্ৰ হ'ল আহোম ৰাজ্যৰ প্ৰথম স্বৰ্গদেউ চাওলুং - চুকাফা।

আহোম ভাষাৰ চে-ৰাই-ডয়ৰ পৰা চৰাইদেউ নাম প্ৰচলিত হৈছে বুলি সৰহসংখ্যক বুৰঞ্জীবিদ আৰু পণ্ডিতৰ মত। তাই আহোম ভাষাত চে-ৰ অৰ্থ নগৰ, ৰাই-ৰ অৰ্থ জিলিকি থকা আৰু ডয়ৰ অৰ্থ পাহাৰ। অৰ্থাৎ পাহাৰৰ ওপৰত জিলিকি থকা নগৰ। প্ৰথমতে ইয়াক চে-তাম-ডয় চে-লুঙ-চে-মাম বুলিও কৈছিল। পিছত চে-ৰাই-ডয়ৰ পৰাই এই ঠাই খনৰ নাম চৰাইদেউ হ'ল বুলি বুৰঞ্জীবিদ সকলে উল্লেখ কৰিছে। আহোম বুৰঞ্জীৰ কোনো কোনো অংশত চে-ডয়-মান, ডয়-চে, ডয়-চে-লুঙ বা কেৱল ডয় বুলিও চৰাইদেউক উল্লেখ কৰা দেখা যায়।

বৰ্তমান শিৱসাগৰ জিলাৰ নাজিৰা মহকুমাৰ অন্তৰ্গত শিৱসাগৰ নগৰৰ পৰা প্ৰায় ২৮ কিলোমিটাৰ পূৱত ধোদৰ আলিৰ কাষত ধোপাবৰ মৌজাৰ ভিতৰত চৰাইদেউ অৱস্থিত।

বৰ্তমান চৰাইদেউ বুলিলে এই স্থান মৈদাম নগৰী-বুলিহে বিখ্যাত। পাহাৰৰ দৰে কেইবা শাৰীত ওখ ওখ-কেইবাটা ৰাজপৰিয়ালৰ মৈদাম আছে। ৰাজপৰিয়াল আৰু ৰাজ-বিষয়া সকলৰ ইয়াত মৈদাম দিয়াৰ ব্যৱস্থা আছিল। ইয়াত থকা মৈদাম সমূহৰ ভিতৰত বৰ্তমান কেন্দ্ৰীয় পুৰাতত্ত্ব বিভাগে ৰুদ্ৰ সিংহ, ৰাজেশ্বৰ সিংহ, শিৱ সিংহ, লক্ষ্মী সিংহ এই চাৰিটা মৈদাম সংৰক্ষণ কৰা হৈছে।

মৃতদেহক মৈদাম দিয়াৰ ব্যৱস্থা আহোম

সকলৰ এক পুৰণি প্ৰথা। আহোমসকলে মৃতকক মৈদামত দিওঁতে লগত কিছুমান নিত্য-ব্যৱহাৰ্য্য বস্তু দিয়াৰ-নিয়ম আছিল বুলি বুৰঞ্জীবিদ সকলে মত প্ৰকাশ কৰিছে। জীৱিত অৱস্থাত ব্যৱহাৰ কৰা সকলো সামগ্ৰী, সোণৰ আ-অলংকাৰ, মনি-মুকুতা আদি সামগ্ৰী সমূহ মৈদামত দিব লাগিছিল।

চাহ-বাগিচাৰে আগুৰা জিলা চৰাইদেউত বৰ্ত্তমানে ৫টা ৰজাদিনীয়া গড়, 22টা পুখুৰী, ৮টা আলিবাট আৰু অসংখ্য মৈদাম আছে। প্ৰাচীন ৰজাদিনীয়া বহুতো ভাস্কৰ্য আছিল যদিও সংৰক্ষণৰ অভাৱৰ ফলস্বৰূপে কালৰ বুকুত জাহ যাবলৈ ধৰিছে। গতিকে চৰাইদেউত থকা ৰজাদিনীয়া সকল সমূহক সংৰক্ষণ কৰাটো অতি আৱশ্যক।

এনে এটা বিষয়ক ইমান কম পৰিসৰত লিখি সমাপ্ত কৰাটো অসম্ভৱ। উপৰোক্ত লিখনিৰ দ্বাৰা এটি চমু আভাস দিবলৈ হে চেষ্টা কৰিছো।

মিচিং সমাজৰ পৰম্পৰাগত পঃৰাগ উৎসৱ

সুস্মিতা পাটিৰি
স্নাতক ৬ষ্ঠ ষাণ্মাসিক ইতিহাস বিভাগ

অৱৰ্ণনীয়া অসমৰ জনগোষ্ঠীয় কলা-সংস্কৃতিৰ অন্যতম হ'ল মিচিং জনগোষ্ঠী স্বকীয় ভাষা-সাহিত্য-সংস্কৃতিৰে সমৃদ্ধ এটা চহকী জাতি। এই জনগোষ্ঠীৰ কলা-কৃষ্টিৰ পৰম্পৰাই জাতীয় জীৱনত এক বিশিষ্ট অৱদান যোগাই আহিছে। এনে জাতীয় কৃষ্টি-সংস্কৃতিয়ে স্বতন্ত্ৰতাবিলাকৰ গৌৰৱশালীতাক সমৃদ্ধ কৰি ঐক্য-সংহতিত অভূতপূৰ্ব অৱদান যোগায়। পঃৰাগ, আলি-আয়ে-লৃগাং উৎসৱ মিচিং লোক-সাহিত্যসকলৰ মাজৰ উৎসৱ। মিচিং সকলৰ বিভিন্ন লোক উৎসৱ আৰু অনুষ্ঠানৰ ভিতৰত পঃৰাগ অন্যতম। এই উৎসৱ জনগোষ্ঠীটোৰ সংস্কৃতি বহন কৰাৰ উপৰি ই গণতান্ত্ৰিক বৈশিষ্ট্য অটুত ৰাখিছে। পঃৰাগ উৎসৱত মিচিং সকলৰ সহজ-সৰল জীৱন যাপন, খাদ্য, সাজ-পাৰ, গীত-মাত, নৃত্য-বাদ্য, ঈশ্বৰ সেৱা আদি কাৰ্য সামূহিক ভাৱে সম্পন্ন কৰা কাৰ্যই গোষ্ঠীটোৰ সাংস্কৃতিক চিত্ৰখনিৰে নিদৰ্শন দাঙি ধৰে। 'পঃৰ অৰ্থ দৈৰ্ঘ্যক, যেনে পঃচুম, পঃপঃ ক্ৰমে মৃতক আৰু হাইৰাদ। ৰাগ' শব্দৰ অৰ্থ ঢোল বাদ্যযন্ত্ৰ আদিৰ চেঁও। গতিকে হাইৰাদ আৰু ঢোল বাদন আদিৰ মাধ্যমেৰে সৃষ্টিকৰ্তা আৰু মৃতকক পিতৃ বা আৰাধনা আৰু তিনি নকৰি পাঁচ বছৰৰ মূৰে গাঁওবাসীৰ উঃয়ুন -চঃয়িং (গোত্ৰ দেৱতাসমূহ), সৃষ্টিকৰ্তা, উপবিধুকণ আদিক পূজা আৰাধনা আৰু গাঁৱৰ মঙ্গল অন্য চাইতে বিষয়

বিয়া খোৱা জীয়ৰীসকলৰ মেপটেইমিনি হিচাবে কামি নিয়ন্ত্ৰণ কৰি পৰিচালনা কৰা।

প: ৰাগ উৎসৱৰ মূল কেন্দ্ৰ হ'ল মুৰং ঘৰ। গুমৰাগ-চ:মন নৃত্য-গীত আৰু খেলৰ মাজে বস্তুগতীক সমন্বয়ই খেলা আৰু আকাশৰ চৌদিশে সুশোভিত গুমৰাগ চ:মন নৃত্য-গীত হ'ল প:ৰাগ উৎসৱৰ দৃষ্টিনন্দন আৰু আকৰ্ষণীয় বিশেষত্ব। গুমৰাগ চ:মন নৃত্যৰে বকনজনাই খেলা এই প:ৰাগ উৎসৱটি শৃংখলাবদ্ধভাৱে নিয়াৰিকৈ পালন কৰিবলৈ মীমবৰ য়:মে নামে এক ডেকা-গাভৰুৰ সংগঠনৰ ওপৰত দায়িত্ব ন্যস্ত কৰে। প: ৰাগ উৎসৱৰ মুখ্য ব্যক্তিজনক 'মিগাম' অৰ্থাৎ বজা বোলে।

এই উৎসৱ তিনিদিন ধৰি পালন কৰা হয়। এই উৎসৱ পালনৰ বাবে বিশেষকৈ ভাদ, আহিন অথবা মাঘ, ফাগুন মাহতে দিন ঠিক কৰি কৰা হয়। কাৰণ, এই প্ৰথম দুমাহতে খেতি বাতি কৰি আজৰি হয় আৰু দ্বিতীয় দুমাহতে খেতি-পথাৰৰ কাম সামৰি আজৰি হৈ থাকে বাবে হেতু উক্ত উৎসৱৰ বাবে উপযুক্ত সময় হিচাপে গণ্য কৰা হয় বা বাছনি কৰা হয়। অতিথিক আমন্ত্ৰণৰ বাবে মিনয় বৰা বাছনি কৰি কি দায়িত্ব দিয়া হয়। অতিথিসকলক মুৰং-ঘৰ (ৰাজহুৱা) ত অতিথিসকলক বহুৱা হয়। মিকোনো পৰৱ বাতৰি বা যোগাযোগ ৰক্ষা কৰি চলিবলৈ এজন বাৰিক (দূত) থাকে।

প্ৰয়োজন ~~কৰক~~ মতে কোনো কাম নহ'লে বা হাজিৰ নকৰিলে টেকাৰ দ্বাৰা জৰিমনা হয়। বুধবাৰৰ পৰা আৰম্ভ কৰি এই উৎসৱ শুক্ৰবাৰে শেষ কৰে। প্ৰথম দিনা আৰং তাক গাহৰি মাংসৰ ব্যঞ্জন দেই বাঁওমলে (দেৱতা) অৰ্পণ কৰি স্তুতি কৰা হয়। দ্বিতীয় দিনা সুবং ঘৰত ~~অতিথি~~ অতিথিসকলক আপ্যায়ন কৰোৱা হয়। তৃতীয় দিনা গাঁৱৰ কাইজৰ মাজত খেলা-ধূলা পৰ্ব চলে। ইদিনে, নিমাৰ উৎসৱত ঢুলুকৰ পৰিবেশনত ঢেকা-গাভৰু সকলো যে মিলি মাৰ্চী পাতি হাতত ধৰা ধৰিকৈ সমস্বৰে এইদৰে গাই আনন্দ কৰে- 'দোবৰি' চি: তুঙৌ চুবসাঙায়/ কম্বং আম্বুনৌ বেয়াম্বায়।' মিচিং গাভৰুসকলে বিবি গাতং ঢেকাসকলে সনৰ উৎসৱ. গানে গাবে আদি বং বিহুওৰ জাতীয় আনন্দৰ বিক্ষে

এনেকৈয়ে মিচিং জনগোষ্ঠীৰ লোকে পঃৰাগ উৎসৱটি উদযাপন কৰি আহিছে। এই জনগোষ্ঠীৰ বাবে এই উৎসৱটি হ'ল গোটেই জাতিৰ মাজত সম্প্ৰীতিৰ ভাব সৃষ্টি কৰা একমাত্ৰ উৎসৱ। এই উৎসৱটিৰ দীঘলীয়া কাৰ্যসূচীত নতুন নতুন কাৰ্যসূচী সংযোজন কৰিলে ই সকল মিচিং সমাজৰ মাজতে ঐক্য প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ ক্ষেত্ৰতেই নহয় অনা-মিচিং সকলৰ মাজতো ঐক্য, সম্প্ৰীতিৰ ভাব প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ ক্ষেত্ৰত এক অদ্ভুতপূৰ্ব অৱিহণা যোগাব পাৰি।

— x —

গ্ৰাম্য সমাজত নাৰী সংগঠনৰ বিশ্লেষণ
নাৰীৰ ভূমিকা

প্ৰীতি বৰুৱা ।

স্নাতক ৬ষ্ঠ ষাণ্মাসিক

বৰ্তমান ভাৰতবৰ্ষ এখন বিশ্বৰ ভিতৰত গণতান্ত্ৰিক দেশ । ১৯৪৭ চনত ব্ৰিটিছ শাসনৰ পৰা ভাৰতবৰ্ষ মুক্ত হৈছিল যদিও তেতিয়া কেৱলে স্বাধীনতাৰ অভাৱৰ পৰিৱেশ দেখা পোৱা যায়। ভাৰতীয় সংবিধানৰ অনুচ্ছেদ প্ৰয়োগ মাজতে স্বাধীনতাৰ বিষয়টো পৃথক পৃথক ভাৱে স্বাধীনতা পোৱাৰ মাধ্যমে বিভিন্ন সংগঠনসমূহ গঢ় লৈ উঠা পৰিলক্ষিত হৈছে। ফলস্বৰূপে দেশৰ চাৰিওফালে সংগঠনসমূহে নিজৰ অধিকাৰসমূহৰ দাবীত আন্দোলনকেই একমাত্ৰ পথ হিচাপে গ্ৰহণ কৰিছে। ইয়াৰ ভিতৰত নাৰী আন্দোলন অন্যতম। অতীতত ভাৰতীয় ইতিহাসত এই প্ৰসংগ অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ। উনবিংশ শতিকাত কিছুসংখ্যক সমাজ সচেতন লোকে নাৰী মৰ্যদাৰ বিষয়টোৰ ওপৰত গভীৰ চিন্তা-চৰ্চা কৰিছিল। ইয়াৰ ফলত ১৯৭০ চনৰ পৰাই এটি সচেতন পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰা হয়। আৰু স্বাধীনতা-লাভৰ বৰ্তমান সময়ত নাৰীসকলৰ কিছুসংখ্যকে সংৰক্ষণৰ ব্যৱস্থা কৰা হৈছে। যদিও সম্পূৰ্ণ সংৰক্ষণ হব পৰা নাই। এতিয়াও আমাৰ চাৰিওফালে নাৰীৰ ওপৰত বিভিন্ন ধৰণৰ অত্যাচাৰ, অবিচাৰ, লুণ্ঠন, ধৰ্ষণ আদি লজ্জাজনক কাৰ্য সংঘটিত হোৱাৰ মূলতেও নাৰী মৰ্যদা আৰু অধিকাৰ হেতু। সমাজৰ সচেতন লোকসকলে কোনো কাৰ্য গ্ৰহণ লোৱা নাই। সেয়েহে নাৰীসকলে নাৰীৰ মৰ্যদাৰ খাতিৰত জাতি ভেদ, ধৰ্ম, বৰ্ণ আদি সকলোৱে একগোট হৈ নাৰী সংগঠন গঠন কৰাৰ অতি প্ৰয়োজন হৈ পৰিছে। আজিকালিৰ চহৰৰ নাৰীসকল অতি সচেতন, অতি শিক্ষিত, স্নাতক-স্নাতকোত্তৰ, স্বনিৰ্ভৰশীল। আনহাতে তুলনামূলক ভাৱে চাবলৈ গলে গাঁও অঞ্চলসমূহত বৰ্তমান সময়ত শিক্ষিত, স্নাতক-স্নাতকোত্তৰ যুৱতী-মহিলা সকল আছে। কিন্তু নিজৰ কৰ্মজীৱন হিচাপে দুই-এগৰাকী বাহিৰে বাকীসকলে ঘৰুৱা উপাৰ্জনৰ কৰি ঘৰটোতেই আবদ্ধ হৈ থাকিবলগীয়া হয়। উপলক্ষে মুক্ত জীৱন-যাপন কৰাৰ পৰা বিৰত থাকিব লগীয়া হয়।

আমাৰ গাঁওলীয়া সমাজখনত বৰ্তমানেও মহিলাসকলৰ অৱস্থা শোচনীয়, নাৰী শিক্ষাৰ অভাৱ নাৰী সমাজৰ অগ্ৰগতিত অন্যতম কিছুমান সুবিধাৰ পৰা বঞ্চিত কৰা সমাজৰ অন্যতম দিশ। চাৰিওফালে দেখা যায় নাৰীসকলৰ সমস্যা বহুতো। বৰ্তমান সময়ত বিভিন্ন প্ৰকাৰে বিভিন্ন প্ৰবৃত্তি বিষয়ৰ দ্বাৰা বৰ্তমানে অভিযোগ আমাৰ সমাজৰ বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত নাৰীৰ প্ৰতি হোৱা অন্যায় প্ৰবৃত্তি যৌতুক প্ৰথা আদি বাঢ়িছে। সমাজৰ ধাৰণাৰ অনুযায়ী কেৱলমাত্ৰ সন্তান জন্ম দিয়া, সন্তানক ডাঙৰ কৰা, ঘৰ সংসাৰ চলোৱা, সন্তানৰ শিক্ষা-দীক্ষাৰ দায়িত্ব দিয়া আৰু সন্তানৰ চৰিত্ৰ গঠনত মহিলাসকলৰ বিশিষ্ট ভূমিকা নাৰীসকলৰ যোগ্যতা সম্পন্ন বুলি ধৰা হয়। ইয়াৰ লগতে অৰ্থনৈতিক মহিলাসকলক স্বাধীনতাৰ দিশত অৱহেলিত কৰাৰ ফলত তেওঁলোক সহজে নাৰী সকলোৰে নিজ আত্মবিশ্বাস হেৰুৱাই পেলায়। সময়ে যদি সেই দেখা হয়, এনে অমানুষিক কামৰ অভিযোগ কৰিবলৈ আমাৰ দেশে আজি দিনত নাৰীৰ ওপৰত অত্যাচাৰ, ধৰ্ষণ, ডাইনী হত্যা আদি লজ্জাজনক কাম আমাৰ সমাজত বৃদ্ধি পাইছে। ইয়াৰ বিৰুদ্ধে আমাৰ সমাজৰ নাৰীসকলে একেলগে এই অন্যায়ৰ প্ৰতিবাদ কৰাৰ সময় আহি পৰিছে।

স্বামী বিবেকানন্দৰ মতে- "নাৰী জাতিৰ উন্নতি নহ'লে জাতিৰ অভ্যুত্থান অসম্ভৱ। ভাৰতবৰ্ষত নাৰীৰ উন্নতি জাতীয় উন্নতিৰ লগত ওতঃপ্ৰোতভাৱে জড়িত। এইটো ঠিক যে - ভাৰতবৰ্ষত নাৰীৰ উন্নতি হৈছে; সংস্কৃতিৰ ক্ষেত্ৰত, জ্ঞান আৰু বিজ্ঞানৰ ক্ষেত্ৰত উত্থান হৈছে। কিন্তু ভাৰতবৰ্ষৰ নাৰীসকল তথাপি পিছ পৰি আছে অসমতাৰ। কাৰণ পুৰুষসকলে বিভিন্ন ধৰণৰ আত্মপ্ৰকাশৰ দ্বাৰা নাৰী সমাজক তেওঁলোকৰ নিজৰ শৃংখলৰে বান্ধি ৰাখিছে।

বৰ্তমান সময়ত বিশ্বাসযোগ্য ভাৱে নাৰী সমাজ তথা নাৰী মৰ্যাদা অক্ষুণ্ণ ৰখাৰ বাবে বহু দিন ধৰি নাৰী আন্দোলন চলিছে। কিন্তু এয়া কেৱল একাংশ পুৰুষৰ বিৰুদ্ধে আন্দোলন নহয়। এই মাজত নাৰী অধিকাৰৰ প্ৰশ্নতো জড়িত হৈ পৰিছে। কাৰণ, নিজৰ আৰু সন্তানৰ এখন সুস্থ সমাজ গঢ়ি তোলাৰ বাবে পুৰুষ-নাৰী উভয়ৰে প্ৰচেষ্টাৰ প্ৰয়োজন আছে। যিদৰে এখন গাড়ীৰ দুটা চকা সমানে চলিলেহে গাড়ীখন আগবাঢ়ি যায়, তেনেদৰে পুৰুষৰ সহিতে নাৰীৰো উন্নতি হ'ব লাগিব। আজিৰ সমাজত মানৱ তথা জাতিৰ যে উত্তৰণ হৈছে নাৰীৰ প্ৰতি সন্মান দি জীয়াই ৰখা এখন সমাজ গঢ়ি তুলিব। সেয়েহে পুৰুষৰ লগতে নাৰীসকলৰ সম-অধিকাৰৰ ক্ষেত্ৰত আন্দোলনত অংশগ্ৰহণ কৰা উচিত হয়।

আজি এখন সমাজৰ বিভিন্ন বাধা অতিক্ৰম কৰি নাৰীসকল আগবাঢ়ি আহিছে। জাতি, ধৰ্ম, বৰ্ণ নিৰ্বিশেষে সকলো শ্ৰেণীৰ মহিলাসকলে একত্ৰিত হৈ সমাজত এক সুস্থ পৰিৱেশ সৃষ্টি কৰি নাৰী সমাজৰ উন্নতি সাধন আৰু বৃদ্ধি নিশ্চিত কৰাৰ নিতান্ত প্ৰয়োজন।

অসমীয়া ভাষাৰ ইতিহাস

লিলি বৰুৱা
স্নাতক ৩য় ষান্মাসিক
ইতিহাস বিভাগ

অতীতৰ স্মৃতিত যেনেকৈ প্ৰতিটো জাতি - জনগোষ্ঠীৰ, প্ৰতিটো ভাষা-সাহিত্যৰ এক ইতিহাস লুকাই থাকে; তেনেকৈ অসমীয়া ভাষাৰো এক অতীত, এক ইতিহাস আছে।

অসমীয়া ভাষাৰ উৎপত্তি সম্পৰ্কে সঠিক ভাৱে জনা নাযায় যদিও এইটো বিশ্বাস কৰা হয় যে অন্য পুব-দেশীয় ইন্দো-আৰ্য ভাষাৰ দৰে অসমীয়া ভাষাটো প্ৰায় সপ্তম শতিকাৰ পূৰ্বে সংস্কৃতৰ পৰা ওলোৱা মাগধি প্ৰাকৃত ভাষাৰ পৰা উৎপত্তি হৈছিল। অসমীয়া ভাষাটি প্ৰাচীন ইন্দো-আৰ্য দোৱানত উচ্চাৰণ হৈছিল যদিও ইয়াৰ উৎপত্তিৰ প্ৰকৃত তথ্য এতিয়াও স্পষ্ট নহয়। ইয়াৰ লগতে এইটোও বিশ্বাস কৰা হয় যে অসমীয়া ভাষাটো মাগধি প্ৰাকৃতৰ কামৰূপ দোৱানৰ পৰাও উদ্ভৱ হৈছিল।

নৱম শতিকাত বৌদ্ধিক কবিতা 'চৰ্যাপদ'ত অসমীয়া ভাষাৰ উল্লেখ পোৱা যায় আৰু দ্বাদশ আৰু চতুৰ্দশ শতিকাত ৰামায় পণ্ডিতৰ 'শূন্য পুৰাণ'; বড়ো চণ্ডিদাসৰ 'কৃষ্ণ কীৰ্তন'; শুকুৰ মামুদৰ 'গোপীচান্দৰ গান'; দুৰ্লভ মল্লিকৰ 'গোবিন্দচন্দ্ৰৰ গীত' আৰু ভৱানী দাসৰ 'ময়না মতিৰ গান' ইত্যাদিত অসমীয়া ভাষাটোৰ উল্লেখ পোৱা যায়।

চতুৰ্দশ শতিকাৰ প্ৰথম ভাগত অসমীয়া ভাষাৰ সাহিত্যিক ৰূপটো সম্পূৰ্ণভাৱে প্ৰকাশ পাইছিল কমতা ৰাজ্যৰ ৰাজসভাত আৰু পূবৰ কছাৰী

কমতাৰ ৰাজসভাতে যত মাধৱ কন্দলীয়ে 'ৰামায়ণক' অসমীয়াতে 'সপ্তকাণ্ড ৰামায়ণ'লৈ অনুবাদ কৰি উলিয়াইছিল। ১৫০০ আৰু ১৬০০ শতিকাৰ পদ্য বৰগীতসমূহ, অংকীয়া নাট আৰু বুৰঞ্জীৰ দ্বাৰা ৰচিত প্ৰথম গদ্য লিখনিসমূহ পোৱা যায়। ১৭০০ শতিকাত লাহে লাহে এই সাহিত্যিক ভাষাটো আহোম ৰাজ্যৰ ৰাজসভাত প্ৰৱেশ কৰে আৰু এইটো ৰাজ্যিক ভাষা হিচাপে স্বীকৃতি পায়। ইয়াৰ চিহ্ন স্বৰূপে ৰুদ্ৰসিংহৰ ৰাজত্বকালৰ তামৰ মুদ্ৰা সমূহত অসমীয়া প্ৰতিলিপি পোৱা যায়। এই সময়ছোৱাত অসমীয়া ভাষাটোৰ যথেষ্ট উন্নয়ন হৈছিল আৰু ইয়াত বিষয়ে বুৰঞ্জী সমূহতো উল্লেখ পোৱা যায়।

এই সাহিত্যিক ভাষাটো লাহে লাহে পূবদেশীয় মতাদৰ্শৰ লগত খাপ খাই পৰিছিল আৰু ১৯০০ শতিকাত এক উন্নত সাহিত্যিক ভাষা হিচাপে চিহ্নিত হৈছিল, যেতিয়া বৃটিছে ৰাজ্যলোকৰ উদ্দেশ্যে এই ভাষাটো ৰাখি লৈছিল। তেতিয়াৰে পৰা ধৰি অসমীয়া ভাষাটোৱে আহি বৰ্তমান এই ৰূপ পাইছেহি।

মঙ্গলদৈৰ অতীত আৰু কিছু গৌৰৱময় কীৰ্তিচিহ্ন

পৰিস্মিতা ডেকা
তৃতীয় ষণ্মাসিক

হয়দুৱাৰ নামে খ্যাত, কলংপুৰ, বেছিমৰী, ব্ৰহ্মাজান আৰু মঙ্গলদৈ চাৰি মৌজা সামৰি গঠিত হৈছে বৃহত্তৰ মঙ্গলদৈ অঞ্চল। যাৰ পূবে হৰাজান, পশ্চিমে নুৱৈ নদী উত্তৰে বাগড়াগড় আলি আৰু দক্ষিণে ব্ৰহ্মপুত্ৰ। সুৰুৱাৰ পৰা মঙ্গলদৈৰো আছে এক বৰ্ণিল ইতিহাস। আছে বহুপুৰণি গৌৰৱময় কীৰ্তিস্তম্ভ, সত্ৰ-সংস্কৃতি। বৃহত্তৰ মঙ্গলদৈ অঞ্চলত অতীতৰ বিভিন্ন সময়ৰ বহুতো কীৰ্তিস্তম্ভ সিঁচৰিত হৈ আছে, তাৰে মাজত আজিও আমাৰ গৌৰৱোজ্জ্বল অতীতক সোঁৱৰাই কিছু প্ৰাণৱন্ত অৱস্থাত থকা কীৰ্তিচিহ্ন সমূহৰ ভিতৰত উল্লেখযোগ্য কল্যাণী দেৱালয়, কামদেৱাল সত্ৰ, বেলগুৰি সত্ৰ; ডিঙলু সত্ৰ, গোবিন্দ অধিকাৰী সত্ৰ, দ'লগুৰিৰ বাসুদেৱ দৌল, গলচেপাৰ সূৰ্য মন্দিৰ হাৰাজানৰ বৰবমালিকা থান ইত্যাদি। এই পুৰণি কীৰ্তিচিহ্ন সমূহৰ কিছু আলোকপাত তলত দিয়া হৈছে —

(ক) কল্যাণী দেৱালয় :– প্ৰাক আহোম যুগৰ সাক্ষী বহন কৰা কল্যাণী থান বা কল্যাণী দেৱালয় বৰ্তমানৰ শোণিতপুৰ জিলাৰ মঙ্গলদৈ মহকুমাৰ অন্তৰ্গত কলংপুৰ মৌজাত অৱস্থিত। এই কলংপুৰৰ পুৰণি নাম আছিল কল্যাণীপুৰ। প্ৰচলিত জনশ্ৰুতিমতে শাক্ত হিন্দুধৰ্মৰ মহিমাময়ী দেৱী কল্যাণীৰ এই অঞ্চলতে আৱিৰ্ভাৱ ঘটিছিল বাবে ইয়াৰ নাম কল্যাণীপুৰ হৈছিল। বৰ্তমান কলংপুৰ মৌজাৰ ভাগিৰথী ঘাটৰ পৰা বিষ্ণুপ্ৰসাদ ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ পাৰত এই প্ৰাচীন পীঠস্থান

গহপুৰৰ অতীত আৰু কিছু গৌৰৱময় কীৰ্তিচিহ্ন

পৰিস্মিতা সন্দিকৈ
তৃতীয় যাণ্মাসিক

চয়দুৱাৰ নামে খ্যাত, কলংপুৰ, হেলেম, ব্ৰহ্মাজান আৰু গহপুৰ চাৰি (মৌজা) সমন্বিত গঠিত হৈছে বৃহত্তৰ গহপুৰ অঞ্চল। যাৰ পূবে হাবাজান, পশ্চিমে বুৰৈ নদী উত্তৰে বাওগড় আলি আৰু দক্ষিণে ব্ৰহ্মপুত্ৰ। সুৰম্য ভূমি এখন গহপুৰৰো আছে এক বৰ্ণিল ইতিহাস। আছে বহুপুৰণি গৌৰৱময় কীৰ্তিস্তম্ভ, সত্ৰ-সংস্কৃতি। বৃহত্তৰ গহপুৰ অঞ্চলত অতীতৰ বিভিন্ন সময়ৰ বহুতো কীৰ্তিস্তম্ভ সিঁচৰিত হৈ আছে, তাকে সাক্ষ্য আজিও আমাৰ গৌৰৱোজ্জ্বল অতীতক সোঁৱৰাই কিছু প্ৰাণৱন্ত অৱস্থাত থকা কীৰ্তিচিহ্ন সমূহৰ ভিতৰত উল্লেখযোগ্য কল্যাণী দেৱালয়, কামদেৱাল সত্ৰ, হেলশুকি সত্ৰ; ডিহিং সত্ৰ, গোবিন্দ অলেঙী সত্ৰ, দ'লশুকিৰ বাসুদেৱ দৌল, গড়চেপাৰ সূৰ্য মন্দিৰ হাবাজানৰ বৰবমালিকৰ থান ইত্যাদি। এই পুৰণি কীৰ্তিচিহ্ন সমূহৰ কিছু আলোকপাত তলত দিয়া হৈছে —

(ক) কল্যাণী দেৱালয় :— প্ৰাক আহোম যুগৰ সাক্ষী বহন কৰা কল্যাণী থান বা কল্যাণী দেৱালয় বৰ্তমানৰ শোণিতপুৰ জিলাৰ গহপুৰ মহকুমাৰ অন্তৰ্গত কলংপুৰ মৌজাত অৱস্থিত। এই কলংপুৰৰ পুৰণি নাম আছিল কল্যাণীপুৰ। প্ৰচলিত জনশ্ৰুতিমতে শাক্ত হিন্দুধৰ্মৰ অধিষ্ঠাত্ৰী দেৱী কল্যাণীৰ এই অঞ্চলতে আবিৰ্ভাৱ ঘটিছিল বাবে ইয়াৰ নাম কল্যাণীপুৰ হৈছিল। বৰ্তমান কলংপুৰ মৌজাৰ সাঁফিৰিঘাটৰ পৰা কিছু দূৰত ব্ৰহ্মপুত্ৰ পাৰত এই প্ৰাচীন পীঠস্থান

আছিল। ইয়েতে চনৰ ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ প্ৰবাহগতীয়াত পৰি মূল দেৱালয় প্ৰায় বিধ্বস্ত হোৱাৰ পাছত থানৰ পূৰ্বৰ পুৰোহিতসকলে ইয়াক দ্বিখণ্ডিত কৰি এভাগ উপৰা পুখুৰীৰ উত্তৰপাৰত আৰু আনভাগ চাৰিংচীয়া গাঁৱত প্ৰতিষ্ঠা কৰে। অতি প্ৰাচীনকালৰ পৰা এই থান অসমৰ এখন অন্যতম শক্তিপীঠ আছিল বুলি প্ৰচলিত জনশ্ৰুতি আৰু দুই-এটা ঐতিহাসিক তথ্যৰ পৰা জানিব পাৰি। কল্যাণী থানক "গহুৰ" বুলিও কোৱা যায়। জনশ্ৰুতি মতে, অসিমত্ত বজাই এজনী অতি সুন্দৰী গোৱালীক তাঁত বৈ থকা অৱস্থাত দেখি তেওঁৰ ৰূপত মুগ্ধ হৈ তেওঁক বিবাহৰ প্ৰস্তাৱ দিয়ে। কিন্তু গোৱালীজনী অসম্মতি হোৱাত ৰজাই তেওঁক বলপূৰ্বক ধৰিবৰ বাবে পাছে পাছে খেদি যায়। তেতিয়া গোৱালীজনীয়ে দৌৰি দৌৰি নিৰূপায় হৈ অৱশেষত "ফাটমেলা বসুমতী পাতালে লুকাও" বুলি পৃথিবীক প্ৰাৰ্থনা কৰাত সেই ঠাইত এটা গহ্বৰ সৃষ্টি হয় আৰু সোমাই গোৱালীজনী অদৃশ্য হৈ পৰে। সেই সময়তে ৰজা অচেতন হৈ পৰে আৰু তেওঁৰ জ্ঞানসংজ্ঞা ঘূৰি আহিলে ঘূৰি যায়। পাছত গাভৰু গাভৰুৰ ৰূপত সপোনত দেখা দি নিজকে কল্যাণীদেৱী বুলি পৰিচয় দিয়ে আৰু প্ৰায়শ্চিত্ত বাবে গহ্বৰ স্থানত দেৱীৰ এটা মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰিবলৈ কয়। দেৱীৰ আদেশ শিৰোধাৰ্য কৰি অসিমত্তই গহ্বৰৰ কাষতে কল্যাণী মন্দিৰ স্থাপন কৰে। অসমৰ পুৰণি বিভিন্ন ধৰণৰ শক্তিপীঠ সমূহৰ ভিতৰত কল্যাণী থানো অসমৰ এখন উল্লেখনীয় শক্তিপীঠ আছিল বুলি ঐতিহাসিক লেখকসকলে এই লেখকৰ ৰচনাৱলীত উল্লেখ কৰিছে।

(ঘ) কামদেৱাল সত্ৰ :— কামদেৱাল সত্ৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ ক্ষেত্ৰত মতানৈক্য দেখা যায়। প্ৰথমতে, জনশ্ৰুতি অনুসৰি অতি আগুৰী তাৰিখৰ পৰা কামদেৱ নামৰ এজন ভক্ত আহি ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ উত্তৰ পাৰে

কলাবাৰী অঞ্চলৰ পশ্চিমত সত্ৰ এখন পাতিছিল। পাছত দফলা উপদ্ৰৱত থাকিব নোৱাৰি নগাবঁলৈ ভটিয়াই গ'লগৈ। কিন্তু দিনৰ পিছত পুনৰ আহি ডিমৌ নদীৰ পাৰত পুনৰ ঠাই এখন অন্য কিছু ঠাই নিৰ্মাণ কৰি সত্ৰ পাতে। বগামদেৱৰ নাম অনুসৰি ঠাইখনৰ নাম বগামদেৱাল আৰু সত্ৰৰ নাম বগামদেৱাল সত্ৰ হয়। আনহাতে অন্য এক সূত্ৰই বগামদেৱাল সত্ৰক গোঁসাই সম্প্ৰদায় অভিমত বিভিন্ন ঠাইত বৈষ্ণৱ সত্ৰ সমূহ আবিৰ্ভাৱৰ খ্ৰীষ্টীয়া কালতে আউনীআটী সত্ৰৰ আজ্ঞাপত্ৰ দ্বাৰা "নীলগোবিন্দ" মূৰ্তি প্ৰতিষ্ঠাৰে বগামদেৱ সত্ৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ কথা সমৰ্থন কৰে। সত্ৰীয়া গীত-নৃত্য, আধ্যাত্মিক সংগীতৰ অনুশীলন, খোল-তাল, নাট-ভাওনাৰ প্ৰচলন সূত্ৰ-নাচ, ওজা, বৰগীত, ঘোষা, অভিনয়, ফুলআৰি আদি শিল্পৰ কেন্দ্ৰ স্বৰূপ হ'ল বগামদেৱাল সত্ৰ। অসমৰ বিভিন্ন সত্ৰসমূহৰ ভিতৰত এক উল্লেখযোগ্য সত্ৰ হ'ল বগামদেৱাল সত্ৰ।

(গ) ডিফলু সত্ৰ :- কলাবাৰী অঞ্চলৰ পূৰ্ব ভাগৰ বৰবগলিকা থানৰ নিচেই ওচৰত ডিফলু সত্ৰখনি আছে। কথিত আছে কৃষ্ণ চৰণে প্ৰতিষ্ঠা কৰা এই সত্ৰখনি পূৰ্বতে গোলাঘাট জিলাৰ ডিফলু নদীৰ পাৰত পতা হৈছিল। শ্ৰী শ্ৰী বংশীগোপাল দেৱৰ বংশধৰ কৃষ্ণ চৰণ "এই সত্ৰখনি বংশীগোপালৰ পতা বড়া সত্ৰ" (পবিত্ৰ অসম-পৃঃ ২০৪) কলাবাৰী অঞ্চলত স্থাপন কৰাৰ আগতে গোলাঘাট, নগাঁও কুকুৰাবাৰী আদি ঠাইতো এই সত্ৰ পতা হৈছিল বুলি ভক্ত সমাজৰ মাজত আজিও প্ৰচলিত হৈ আছে। বহু সময়ত ভক্ত বৈষ্ণৱৰ সমাগমৰ মিলন হিচাপে ডিফলু সত্ৰ বৰ্তমান গকুল গোস্বামী দেৱৰ পৰিচালনাত বৰ্তি আছে।

(ঘ) সোণাৰীপাৰ সত্ৰ :- চংপুৰৰ ইতিহাসে সৰকা বিভিন্ন কীৰ্তি-চিহ্ন সমূহৰ ভিতৰত অন্য এখন উল্লেখযোগ্য সত্ৰ হ'ল - সোণাৰী

পাৰ সত্ৰ। অতীতৰ সোৱণশিৰি নদীৰ পাৰত পাশাপাশি আতাৰ প্ৰচেষ্টাত একপ্ৰাণ ব্যক্তিৰ সহযোগত এইসমূহ সত্ৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰা হয়। প্ৰাকৃতিক অসুবিধা বশতঃ পিছত শিৱসাগৰৰ যেতাৰী অঞ্চলত এই সত্ৰ পুনৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰা হয় যদিও মানৰ উপদ্ৰৱত তাৰ পৰা উঠাই আনি বৰ্তমানৰ উত্তৰ গাভৰু নামৰ ঠাইত এই সত্ৰ নতুনকৈ নিৰ্মাণ কৰা হয়। বিভিন্ন জাতি-বৰ্ণ ধৰ্ম সম্প্ৰদায় নিৰ্বিশেষে সাংস্কৃতিক সংঘৰ সমন্বয়মাৰে ভাওনা ৰাসযাত্ৰা আদি অনুষ্ঠিত কৰি ব্যক্তিৰ মাজত সমন্বয়ৰ সেতু গঢ়ি তুলিব পাৰিছে। এই সত্ৰৰ বৰ্তমান নাম যোৰাবীপাৰ সত্ৰ আৰু চন্দ্ৰকান্ত মহন্ত দেৱৰ পৰিচালনাত এই সত্ৰখনি সুন্দৰ ৰূপত অস্তিত্ব বৰ্তী আছে।

সামৰণি :- অসমৰ পৰ্যটন উদ্যোগৰ ক্ষেত্ৰসমূহত ঐতিহ্যপূৰ্ণ বা ঐতিহাসিক, প্ৰাকৃতিক আদি বিভিন্ন দিশ সমূহে যেনেদৰে এটি গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিছে সেইদৰে ধৰ্মীয় আৰু সাংস্কৃতিক পৰম্পৰাৰে গঢ় লৈ উঠা সত্ৰ সমূহৰো এক বিশেষ গুৰুত্ব আছে। অসমৰ অন্যান্য ঠাইৰ লগতে বৃহত্তৰ গহপুৰ অঞ্চলত উল্লেখিত হৈ থকা সত্ৰ অনুষ্ঠান সমূহেও কম-বেছি পৰিমাণে বহুতো পৰ্যটকক আমোদ দি আহিছে।

— X —

মিচিং সকলৰ ধৰ্মান্ত বা আধ্যাত্মিক গীত "কাব্বাং
(KABHN)

শ্ৰী নিবন কমান

পূৰ্বৰে পৰা মিচিং সমাজৰ মাজত অবিচ্ছেদ্য অংগ হিচাপে ৰৈ অহা এক কৃতি হৈছে "কাব্বান"। কাব্বান হৈছে এনে এবিধ গীত যত লোকে কোনো এটা ঘটনাৰ বিষয়ৰ সকলোবোৰ গুন-গাৰিমা আদিৰ কথাৰ সম্বেদ পোৱা যায়; অনেহাতে কাব্বানক অসমীয়া সমাজত প্ৰচলিত পৰম্পৰা গীত যেনে - আইনাম, দিহা নাম, বিয়া নাম, নিচুকনি গীত আদিৰ লগত সাদৃশ্য থকা দেখা যায়। মিচিং সমাজত প্ৰচলিত কাব্বান বিভিন্ন সময়ত ভিন্ন বিষয় বা ঘটনাৰ সময়ত কাব্বানৰ সুৰ শুনা যায়। কাবানৰ বিশেষ মুহূৰ্ত যেতিয়া কোনো এজন ব্যক্তিৰ মৃত্যু হ'লে বা কোনো এটা শিশু পিয়াহত কান্দিলে এই মুহূৰ্তৰ সমাধান বা প্ৰকাশ দিবলৈ কাব্বান গোৱা হয়। কাব্বানৰ এক মুহূৰ্তৰ বিৱৰণ দিয়া হ'ল -

যেতিয়া কেঁচুৱা কান্দে তেতিয়াৰ মুহূৰ্তৰ চমু বিৱৰণ দিয়া হ'ল..

OIYAU:WA KAP:POYOK PE'KAUWE BAHD:MADAH
BAHD:DOH:DOH LABI:PE' NOM....

আইনা 'অ' আইনা নাকান্দিবা তুমি কাপৌটিয়ে ডাঙৰ হোৱা নাই ডাঙৰ হ'লে লৈ দিম তোমাক।.....

OIYAU:WA KAP:POYOK TAKARÉ KÁRMADAH KAR:DOH:
DOH LABI':PÉ NOM.

আইনা 'অ' আইনা নাকান্দিবা তুমি তৰা আগমন হোৱা নাই হ'লে তুলি আনিদিম তোমাক। এনে কোনো এক মুহূৰ্তৰ সুন্দৰ বিৱৰণি কাব্বানত পোৱা যায়। ধৰাচলতে কাব্বান এক কোনো ধৰনৰ লিখিত সমল নহয় যি মুখে-মুখে

স প্ৰচলিত এক "বেল্লাড" (BALLAD) সদৃশ্য। কাঙ্কানৰ আধ্যাত্মিকতা ব্যক্তিৰ মনৰ গভীৰতা সৃজনী শক্তি আৰু সূক্ষ্ম মানসিকতাৰ ওপৰত প্ৰতিষ্ঠিত হয়। কাঙ্কান বিভিন্ন ধৰণৰ হ'ব পাৰে বেদনাত্মক, আনন্দময় কিন্তু প্ৰায় বেদনাত্মক বা দুখদায়ক অৱস্থাত কাঙ্কান গোৱা দেখা যায়। শেষতে ~~কৰ~~ কাঙ্কানৰ সৃষ্টিৰ বিষয়ে মোৰ জ্ঞান সীমিত হ'লেও কিছু প্ৰকাৰ হ'লেও মোৰ এই লিখনিৰ পৰা "কাঙ্কানৰ চমু বিৱৰণ দাঙি ধৰা হৈছে।

টাইটানিক (Titanic)

অভিজিত ত্ৰিপাঠী
৫ম যাণ্মাষিক।

টাইটানিক আছিল এখন বিশ্বৰ ভিতৰত বৃহৎ আৰু বিলাসী জাহাজ। এই জাঁহাজখনৰ দৈৰ্ঘ্য আছিল ৮৮২ ফুট আৰু প্ৰস্থ ১১৪ ফুট। এই জাহাজখনৰ নিৰ্মান কাৰ্য্য আৰম্ভ হৈছিল ১৯০৭ আৰু সম্পূৰ্ন ১৯১২ চনত হৈছিল। সেই সময়ত বিখ্যাত কোম্পানী 'হোৱাইট ষ্টাৰ লাইনে' উক্ত জাঁহাজখন নিৰ্মান কৰিছিল। নিৰ্মান কাৰ্যত প্ৰায় ৭৫০০০ ডলাৰ খৰচ হৈছিল। জাঁহাজখনৰ ওজন ৬০০০০ হটন আৰু ১১টা মহলা। জাহাজখনৰ যাত্ৰীৰ বহন ক্ষমতা ৩২০০ জন। টাইটানিকৰ যাত্ৰা ১৯১২ চনৰ ১০ এপ্ৰিলত প্ৰায় ২২২১ জন যাত্ৰীক লৈ এডৱাৰ্ড জে. স্মিথৰ পৰিচালনাত আৰম্ভ হৈছিল ইংলেণ্ডৰ ছাউথাম্পটন বন্দৰ পৰা আমেৰিকাৰ নিউয়কলৈ। যাত্ৰাৰ দুদিন পিছত অৰ্থাৎ ১২ এপ্ৰিল তাৰিখে ওচৰৰে কাৰ্পেথিয়া নামৰ এখন জাহাজে টাইটানিকৰ গতি পথত বৰফ আছিল বুলি সতৰ্কবাণী প্ৰেৰন কৰে যদিও বাটত বৰফ থকাৰ তেনে কোনো প্ৰমান নোপোৱাত যাত্ৰা অব্যাহত ৰাখে। ইয়াৰ ১৪ এপ্ৰিল তাৰিখে নিশা প্ৰায় ১১ টা ৪০ বজাত নিউ-ফাউণ্ডলেণ্ডৰ ওচৰৰ এটা প্ৰকাণ্ড বৰফ শিলত টাইটানিকখনে খুন্দা মাৰে আৰু এক বৃহৎ অংশ ভাঙি ডুবি যায়। ৮ টা মহলা পানীত ডুব যোৱাৰ পিছতে যাত্ৰীসকলে বিৰাট অঘটন হোৱা বুলি গম পায় আৰু লগে লগে তেওঁলোকৰ মাজত হৰাদুৰা লাগে। জাহাজ দুটা ভাগত বিভক্ত হয়। ইয়াৰ পিছত জাঁহাজৰ ১৬ খন লাইফ বোটৰ সহায়ত ৭৭৮ জন যাত্ৰীক বচাবলৈ সক্ষম হয়। নিশা ২ বাজি ২০ মিনিতত জাহাজখন সম্পূৰ্নৰূপে ডুবে আৰু বাকী ১৫১৩ জন যাত্ৰীৰ সাগৰত ডুব যায়। ইতিহাসত ইমান ডাঙৰ জাহাজ দুৰ্ঘটনা আৰু ইমান সংখ্যাক

যাত্ৰীৰ মৃত্যু বোধহয় দ্বিতীয়বাৰ ঘটা নাছিল। এই দুৰ্ঘটনাই আছিল সাগৰীয় যাত্ৰাৰ এক কলংকিত অধ্যায়। আৰু টাইটানিক দুৰ্ঘটনাই বিশ্ব ইতিহাসত এক কলংক ৰূপে আৰু পাহৰিব নোৱাৰাকৈ ভৱিষ্যতে থাকি যাব।

আমাক বোমা বাৰুদেৰে স্বাধীনতা নালাগে ।

Miss Pinkumoni Mudai
3rd Sem

অসমত অসম স্বাধীন কৰাৰ আদৰ্শ আগত লৈ জন্ম দিয়া সংগঠনে এতিয়া স্বাধীনতা বিচাৰি পাইছে কেইটামান শিশুৰ নৃসংশ হত্যাৰ মাজত । বোমা আঘাতত ছিন্ন ভিন্ন হৈ পৰা সেই মৃত দেহ কেইটাৰ বাবেহে যেন অসম পৰাধীন হৈ আছিল । অসমৰ আন আন ঠাইত কটকটীয়া নিৰাপত্তা থকাৰ বাবে বান বিধ্বস্ত বৈমাজী বাসীক 'টাৰগেট' কৰি বিপ্লৱীয়ে তেওঁলোকক বান সাহায্য দিলে তাৰ পিছত নিৰ্লজ্জ কৰিছিল । নিশ্চুপ হৈ ৰ'ল সমাজ জাতি তথা দেশৰ বহু সম্ভৱময় ভৱিষ্যৎ । শিশুৰ তেজেৰে কলংকিত হ'ল ধেমাজি বাসী লোক । মাক দেউতাকৰ বুকু উদং কৰি সেই শিশুসকল আজি বৰ্তমান আমাৰ পৃথিৱীৰ পৰা হেৰাই চিৰদিনৰ কাৰণে গুচি গ'ল । সেই বোমা বাৰুদৰ কলংকিত সমাজ এতিয়া আমাক নালাগে, আমাক লাগে মাথো সুস্থ, শক্তিশালী সমাজ । যি সমাজত বোমা বাৰুদৰ ধ্বনি প্ৰতিফলিত নহয় । আলফাৰ জন্ম, আইচৰ হোটেলৰ পৰা বোমা বিস্ফোৰণৰ নিৰ্দেশ দি নিৰীহ অসমীয়া মানুহ মৰাতকৈ অসম তথা ভাৰতৰ দুৰ্নীতিগ্ৰস্ত লোক, গুণ্ডা, চুৰাংকাৰবাৰী, আদি শাস্তি দিয়ক । কিয়নো তেওঁলোকক শাস্তি দিব নোৱাৰে । কাৰণ আপোনালোকক সেই দুৰ্নীতি পৰায়ণ লোক সকলেই পুহি ৰাখিছে । বিস্ফোৰণক কেন্দ্ৰ কৰি অসমৰ বিভিন্ন নেতা সকলে হাঁহি হাঁহি কয় বিস্ফোৰণ কত নহয়, আমেৰিকাত হয়, দিল্লীতো হয় । অসমত হোৱা এই দুৰ্নীতি বোৰ যদি নাইকীয়া কৰিব নোৱাৰে অসমত বিভিন্ন সমস্যাৰ সৃষ্টি হ'ব । দুৰ্নীতি আঁতৰাই সুস্থ শক্তিশালী সমাজ গঢ়ি তুলিব লাগে । তেতিয়া বোমা বাৰুদৰ ধ্বনি নোহোৱা নাইকিয়া হ'ব অসমত সমস্যা বোৰ সমাধান হ'ব । যদি বোমা বাৰুদেৰে অসম গঢ়ি উঠিব বা বোমা বাৰুদৰ ধ্বনি গোটেই অসম ভৰ

অত্যাসমন চাৰাত্মাৰ কৰি তুলিব। সাহস আছে যদি মনিপুৰৰ দৰে প্ৰতিবাদ কৰি দেখুৱাওক। জেহাদীবিলাক কৰিব নোৱাৰে পাৰে মাথো সৰু সৰু মনত বহুত সপোন বচা সপোন লৈ অহা শিশুক হত্যা কৰিব। বিপ্লবীসে এতিয়া ভালকৈয়ে জানে যে অসমৰ 95 শতাংশ জনসাধাৰণে এতিয়া তেওঁলোকক সমৰ্থন নকৰে। কন কন শিশুসকল 15 আগষ্টৰ দিনটোতেই মৰা হৈছিল বোমা বাৰুদৰে। হাজাৰ হাজাৰ শিশুৰ মৰা শ ভৰি পৰিছিল তেতিয়া। আৰু আছিল শ্বহীদ সকল কুশল কোঁৱৰ, কনকলতা, ভোগেশ্বৰী ফুকননী, মুকুন্দ কাকতি বহুতো শ্বহীদৰ তেজেৰে অসমীয়া সমাজ মনত স্মৃতি দি থৈ গ'ল।

আমাৰ লুইতৰ অসমবাসীৰ তেজেৰে ৰাঙলী হোৱাটো নিবিচাৰে আমি। আমি আৰু চকুলো চাব নিবিচাৰো। আমাক লাগে টুকাফাৰ সেই সোনৰ অসম য'ত সকলো জাতি উপজাতিৰ মিলনত মানৱতাৰ জয়গান ধ্বনিত হ'ব। হৃদয়হীন সকলক হৃদয়বান কৰি গঢ়ি তুলিব, হাতে অস্ত্ৰৰ পৰিবৰ্তে জাতি আৰু দেশ গঢ়াৰ সঁহাৰি থাকিব। শিশু সকলৰ জীৱন কাঢ়ি ধ্বংসকাৰী বিস্ফোৰণ সমূহৰ সলনি শিশু সকলক প্ৰতিভাৰ বিস্ফোৰণ হ'ব যাৰ ফলত তেওঁলোকে জাতিটোক বিশ্ব দৰবাৰত এক উন্নত সমৃদ্ধিশালী জাতি হিচাপে গঢ়ি তুলিবলৈ সক্ষম হ'ব পাৰিব। এনে সমূহ নিষ্ঠুৰ, হত্যা, ঘটনা যেন পুনৰ নহওক। তেওঁলোকৰ আত্মাই চিৰ শান্তি লাভ কৰক।

মালিনী থান

সুব্ৰত বৰুৱা
তৃতীয় ষাণ্মাসিক
ইতিহাস বিভাগ

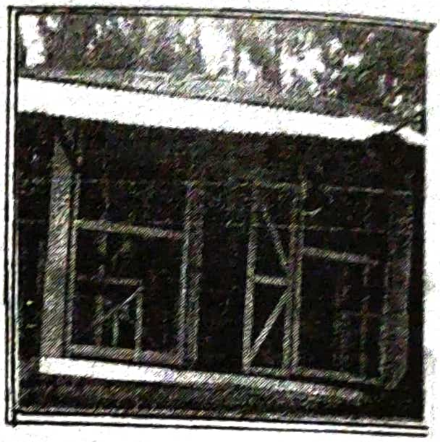

মালিনী থান উত্তৰ-পূৰ্বৰ এক প্ৰসিদ্ধ শক্তিপীঠ, ধেমাজী জিলাৰ এখন ব্যস্ততাপূৰ্ণ সৰু চহৰ শিলাপথাৰৰ পৰা প্ৰায় সাত কিলোমিটাৰ উত্তৰে গলেই পোৱা যায় অৰুণাচল প্ৰদেশৰ পশ্চিম চিয়াং জিলাৰ এখন সৰু চহৰ লিকাবালিৰ পৰা এক কিলোমিটাৰ দূৰৈত সমুদ্ৰপৃষ্ঠৰ পৰা প্ৰায় একশ মিটাৰ উচ্চতাত প্ৰাকৃতিক শোভাৰ মাজত মালিনী থান অৱস্থিত।

মালিনী থানত এসময়ত কেইবাটাও মন্দিৰ আছিল নতুবা একোটা মন্দিৰতে দুৰ্গা, শিৱ, গণেশ আৰু অন্যান্য লক্ষ্মী-সৰস্বতীৰো উপাসনা কৰা হৈছিল। কিন্তু কালক্ৰমত মন্দিৰবোৰ ভাগি পৰিল, আৰু মূৰ্তি অমূল্য মাটিত পোত গ'ল। এই ঠাইত আদিবাসী বাসিন্দাৰ লোকে খাল খান্দি খুঁচৰি কৰোঁতে এটি অষ্টভূজা দেৱীৰ মূৰ্তি ভগ্ন অৱস্থাত পাইছিল। তেওঁলোকেই এই মূৰ্তি স্থাপন কৰিছিল। তেতিয়াৰে পৰা নিয়মিত পূজা-অৰ্চনাৰ প্ৰচলন চলি আহিছে। ১৯৬৮-৮৯ চনত অৰুণাচল প্ৰদেশ চৰকাৰৰ বিভাগীয় কাৰ্যপত্ৰৰ মাধ্যমত খনন কাৰ্য চলায় আৰু বিভিন্ন ধৰণৰ মূৰ্তি আৰু প্ৰত্নতাত্ত্বিক সমল উদ্ধাৰ কৰে।

মালিনী থানৰ ইতিহাস

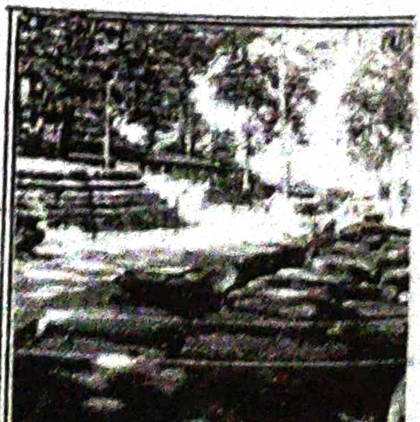

বিশেষ তাৎপৰ্য্যপূৰ্ণ, মালিনী থান নামটো কেনেকৈ হল কোৱা ঐতিহাসিকভাৱে কোৱা টান যদিও পৌৰাণিক কিংবদন্তিৰ ভিত্তিত এই নাম প্ৰচলিত বুলি কোৱা হয়।

প্ৰথমতে, এই কিংবদন্তি অনুসৰি ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণই কুণ্ডিলৰ (বৰ্তমান শদিয়াৰ) ৰজা ভীষ্মকৰ কন্যা ৰুক্মিণীৰ হৰণ কৰি

লোনি এই ঠাইতে জিৰণি লৈছিল। আনহাতে শিৱ-পাৰ্বতীয়ে এই কথা গম পাই এই ঠাইতে এখন সুন্দৰ পাতি দেৱলোকৰ আদৰণি ফুলৰ মালে অপেক্ষা কৰি থকা অৱস্থাত পাৰ্বতীয়ে বহা বহা মুহূৰ্তে উদ্ধাৰ কৰা মালাৰে বিবাহ কাৰ্য সম্পাদন কৰিছিল। পাৰ্বতীৰ কাৰ্যত সন্তোষ্ট হৈ ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণই তেওঁক মালিনী নামেৰে সম্বোধন কৰে আৰু এই স্থানতে তেওঁৰ মালিনী নামেৰে এটি মন্দিৰ হ'ব আৰু ভক্তবৃন্দই পূজা-অৰ্চনা কৰিব বুলি বৰ দিয়ে।

আন এক জনশ্ৰুতি অনুসৰি ইয়াৰ ভগ্ন মূৰ্তিটো সদাশিৱৰ প্ৰেমাকাংক্ষিণী একৰাকী মালিনীৰ। পাৰ্বতীৰ কোপত এই মালিনীৰ শিৰশ্চেদ হৈছিল। মালিনী থানত প্ৰতি বছৰে দেৱী মালিনীৰ স্মৃতিত বাসন্তী অষ্টমী তিথিত বাসন্তী পূজা বা মালিনী মেলাৰ আয়োজন কৰা হয়।

পুৰাতত্ত্ববিদসকলৰ মতে দশম শতিকাৰ পৰা দ্বাদশ শতিকাৰ ভিতৰত প্ৰাচীন কামৰূপত ৰাজত্ব কৰা পাল বংশীয় ৰজাসকলে মালিনী থান প্ৰতিষ্ঠা কৰে। সময়ৰ সোঁতত এই মন্দিৰ ধ্বংস স্তূপত পৰিণত হয়।

শেষত মালিনী থানৰ সম্পৰ্কে আৰু অধিক আলোচনা কৰাৰ হ'ল আছে যদিও এই নিৱন্ধত সকলোখিনি বিষয় আমৰা সম্ভৱ নহয়। গতিকে মই ক'ওঁ যে ঐতিহ্যমণ্ডিত মালিনী থান দৰ্শন কৰা আৰু মালিনী থানৰ বিষয়ে জনাটো অতি প্ৰয়োজনীয়।

অসমীয়া লোক-সাহিত্য

শ্ৰী স্বৰ্ণালী দেৱী
পঞ্চম ষান্মাসিক।

লোক-সাহিত্যই হ'ল অসমীয়া সমাজৰ ঐতিহ্যময় সৃষ্টি। যুগ-যুগ ধৰি অসমীয়া সমাজত প্ৰচলিত হৈ থকা চিৰনূতন আৰু চিৰজীৱী সাহিত্য। য'ত অসমীয়া জনসাধাৰণৰ সুখ-দুখ, হাঁহি-আনন্দ, ঘৃণা-প্ৰশংসা, আশা-নিৰাশা, কাম-কাজ, আৰু প্ৰেম-বিৰহৰ প্ৰকাশ পায়।

মানুহৰ মন কল্পনা প্ৰৱল। মনৰ দিগন্তৰ কল্পনাৰ বিশাল অনুভূতিৰ প্ৰৱল ইচ্ছাই যি জোৱাৰৰ সৃষ্টি কৰে সেইবোৰ মুখ্যতঃ কেতিয়াবা ছন্দ-বদ্ধ হৈ প্ৰকাশ পায়। মানুহৰ মনত সৃষ্টি হোৱা মনে-অন্তৰৰ প্ৰতি ভাৱ-অনুভূতি, হৃদয়ৰ প্ৰতি স্পন্দন, দেহ-হিয়াৰ প্ৰতিটো প্ৰকাশ, মনৰ চঞ্চলতা, চাৰিদিশ অধিকিমা, কৰুণতা, দৈহিক সৌন্দৰ্য্য মাধুৰ্য্য, আৰু আকৰ্ষণীয়তা, কামনাৰ মোহনীয়তা, আদি সহজ-সৰল ছন্দৰ মাধ্যমেৰে প্ৰকাশ হৈ সৃষ্টি হোৱা সাহিত্যক লোক সাহিত্য বুলি কোৱা হয়।

ড° প্ৰফুল্ল দত্ত গোস্বামীৰ মতে, "লোক সাহিত্য বা জন সাহিত্যৰ পটভূমি হৈছে গাঁও আৰু সমাজ, তাৰ প্ৰেৰণা হৈছে জনসাধাৰণৰ সুখ-দুখ, আশা-নিৰাশা, কাম-কাজ, প্ৰেম-বিৰহ। বিশেষ এটা সামাজিক আবেষ্টনী লৈহে এইবিলাকৰ সৃষ্টি হয়।"

লোক-সাহিত্য যিহেতু জন-সাধাৰণৰ অন্তৰৰ অনুভূতিৰ প্ৰকাশ, গতিকে "ভাৱ" অনুভূতি আৰু "ৰচনা প্ৰণালীৰ" সৰলতাই এই সাহিত্যৰ প্ৰধান বৈশিষ্ট্য। "ৰচয়িতাৰ" "অশৰীৰিত্ব বা ব্যক্তিত্ব নিৰপেক্ষতা" ইয়াৰ আন এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ বৈশিষ্ট্য।

লোক সাহিত্যৰ আন এটা বৈশিষ্ট্য হল- "প্ৰতীক আৰু ৰূপকৰ সযোজন প্ৰয়োগ মানুহৰ প্ৰাণৰ সৈতে প্ৰকৃতিৰ সম্পূৰ্ণ অনুৰূপতা, উদ্ভিদ জগতৰ আৰু জীৱ-জগতৰ আদিমতাৰে লগত অন্তৰৰ নিবিড় ঘনিষ্ঠতা।"

লোক-সাহিত্যৰ পৰিধি ব্যাপক। ড° বিৰিঞ্চি কুমাৰ বৰুৱাৰ মতে " লোক-জীৱনৰ লগত নিবিড়ভাৱে সম্পৃক্ত এনে সাহিত্যৰ ভিতৰত প্ৰধান হল- যোজনা-ফকৰা বা, সাধু, মাহৰ নিচুকনি গীত, দেৱতাৰ পৰা মুক্তিলৈকে পালন কৰা পৰ্বৰ লগত জড়িত গীত সমূহ, উৎসৱ-অনুষ্ঠানৰ গীত, লোক-ধৰ্ম সম্বন্ধীয় গীত, কৰ্ম-গীত, সাধুকথা, কিংবদন্তী আৰু পুৰণা-কাহিনী ইত্যাদি"। এই বিশাল সাহিত্য সম্ভাৰ বোৰ মূল মাত্ৰ লোক-সাহিত্যৰ কিছুমান নিৰ্দিষ্ট বিভাগৰ স্থিতি উল্লেখ ধৰেনে:

১। ফকৰা- যোজনা: ইয়াৰ পৰা অসমীয়া জন-জীৱনৰ নৈতিক আৰু ব্যৱহাৰিক জ্ঞানৰ পৰিচয় পাব পাৰি। এইবোৰ গভীৰ অৰ্থ আৰু তাৎপৰ্যৰ পৰিচায়ক লগতে বুদ্ধি উদ্দীপক।

২। প্ৰবাদ বা প্ৰবচন: প্ৰবাদ বোৰৰ মাজেদি জাতীয় মানসিকতা স্ফুৰিত হৈছে এই বচন বোৰ জীৱনৰ আদি প্ৰকাশ।

৩। সাধু কথা: সাধু কথাবিলাক ঘাইকৈ শিশুৰ মনোৰঞ্জনৰ বাবে ৰচনা কৰা হৈছিল। সাধুৰ মাজত পোৱা যায় ৰূপকথাৰ কল্পলোকৰ ছবি। যিবোৰ নিৰ্মল আনন্দৰ খোৰাক যোগায়। ~~মন্ত্ৰ~~

৪। মন্ত্ৰ: মন্ত্ৰবোৰে পুৰণি কামৰূপৰ তন্ত্ৰ-মন্ত্ৰৰ প্ৰতি আস্থা পুনৰ মনত পেলাই দিয়ে।

৫/ লোকগীত ÷ জন-জীৱনৰ সুখ-দুখ, হৰ্ষ-বিষাদ আদিয়েই লোক গীত বোৰৰ প্ৰধান কথা। লোকগীত অসমৰ অসমীয়া সাহিত্যত অতিশয় চহকী। লোকগীত অসমৰ পটভূমি বা ক্ষেত্ৰ তথ্য বিষয় অনুসৰি পাঁচ টা ভাগত বিভক্ত কৰা হয় —

১। অনুষ্ঠান মূলক।

২। আখ্যান মূলক।

৩। নিচুকনি।

৪। দেহবিচাৰ মূলক।

৫। বিবিধ বিষয়ক ইত্যাদি।

অসমৰ লোক-সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰত অতিশয় চহকী। ইয়াত অসমীয়া জাতিৰ ভাব-অনুভূতি, আশা-আকাংক্ষা, হৰ্ষ-বিষাদ, প্ৰেম-বিৰহ, জাতীয়-আদৰ্শ আদিৰ ভাব বোৰ নিহিত হৈ আছে। লোক-সাহিত্যৰ মাজতে অসমীয়াৰ জন্ম আৰু তাৰ মাজতে বিবৰ্তন আৰু পৰিবৰ্তন। ইয়াৰ প্ৰভাৱে অসমীয়া জাতিৰ কৃষ্টি-সাংস্কৃতিক নিদৰ্শন দুগুণে মহীয়ান কৰি তুলিব।

অৱসৰ সময়ৰ বাবে শিক্ষা

দীপশিখা মল্লিক,
স্নাতক ১ম ষাণ্মাসিক

আজৰি সময়ত আমি সকলোৱে আমাৰ সকলো প্ৰকাৰৰ কৰ্মব্যস্ততাৰ পৰা অব্যাহতি লওঁ। এই আজৰি সময়খিনি আমি সঠিক দিশত ব্যৱহাৰ কৰিব লাগে। কিন্তু আমি যদি আজৰি সময়খিনি সঠিক দিশত ব্যৱহাৰ নকৰো আমাৰ জীৱন ধ্বংস হ'বলৈ বেছি সময় নালাগিব। পুৰণি কালৰ গ্ৰীক দাৰ্শনিক সকলে মত প্ৰকাশ কৰিছিল যে অৱসৰ সময়ৰ শিক্ষা কেৱল সমাজৰ সৌভাগ্যবান ব্যক্তি সকলৰ বাবেহে। বৰ্তমান সময়ত কিন্তু এই দৃষ্টিভংগীৰ সলনি হৈছে। ফলতে সলনি হৈছে সমাজ ব্যৱস্থাও। বৰ্তমান প্ৰতিজন লোকেই আজৰি সময়ত শিক্ষা লাভ কৰাৰ অধিকাৰ আৰু প্ৰয়োজন থকাৰ কথা মানি লোৱা হৈছে।

অৱসৰ সময়ৰ শিক্ষাৰ প্ৰয়োজনীয়তা সমূহ হৈছে-

i) বৰ্তমান সমাজত যন্ত্ৰচালিত জীৱনে সৃষ্টি কৰা মনৰ অৱসাদ অৱস্থা দূৰাই এই শিক্ষাই আমাৰ জীৱন উন্নত আৰু গতিশীল কৰি তুলিব পাৰে।

ii) এই শিক্ষাই মনৰ অসুস্থ চিন্তা দূৰাই মন সুস্থ আৰু শক্তিশালী কৰি তুলিব পাৰে।

iii) সমাজৰ নৈতিক আৰু সংস্কৃতিক জীৱনৰ বিকাশ সাধনতো এই শিক্ষাই সহায় কৰে।

সাধাৰণতে অৱসৰ সময়ৰ শিক্ষা আৰু শিক্ষাৰ উদ্দেশ্য বেলেগ বেলেগ। এই শিক্ষাৰ উদ্দেশ্য হৈছে ব্যক্তিৰ সুপ্ত গুণ বা সুলক্ষণ বিকশাই তুলি ব্যক্তিৰ সুন্দৰ গুণ

আৰু মানৱীয় গুণ সম্পন্ন কৰি তোলাটোৱে এই শিক্ষাৰ মূল উদ্দেশ্য।

শিক্ষানীতি সমূহ মতে পৰিচালিত কৰিবলৈ পাঠ্যক্ৰমৰ বাহিৰে কিছুমান অনুষ্ঠান পাতি দিয়াৰ প্ৰয়োজন। যেনে— প্ৰতিযোগিতা, আলোচনা চক্ৰ, সংগীত সভা ইত্যাদি। অৱসৰ সময়ৰ কাৰ্যাৱলী সমূহ হ'লে— ফুলবন, চিকণ সূতা কটা, পুতলা সজা, উল গুঁঠা আদি। ইয়াৰ উপৰিও অৱসৰ সময়ত শিক্ষাৰ্থী সকলে বহিঃস্থ কিতাপ অধ্যয়ন কৰিব পাৰে। ইয়াৰ দ্বাৰা শিক্ষাৰ্থী সকলৰ অৱসৰ সময় অবাবত ব্যয় নহয়। এই কাৰ্য সমূহৰ যোগেদি অৱসৰ সময় অতিবাহিত কৰিলে তেওঁলোকৰ মন বেয়া পথলৈ নাযায়, নতুন সৃষ্টিৰ আনন্দই তেওঁলোকক ব্যৱহাৰিক জীৱনৰ বাবে সাজু কৰি তুলে।

শেষত ক'ব পাৰো যে ওপৰত উল্লেখ কৰা কাৰ্য সমূহৰ জৰিয়তে অৱসৰ সময় অতিবাহিত কৰিলে সমাজৰ অনেক ধ্বংসাত্মক, হিংসাত্মক আৰু অপৰাধ মূলক ক্ৰিয়া কলাপ এই শিক্ষাই বহু পৰিমানে নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব পাৰে।

Activities of Teachers

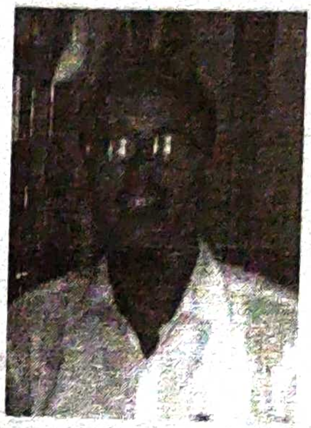

Dr. Ranjit Koman, M.A, M.Phil, Ph.D

- Participation of Orientation Course :- 01
  (DDU Gorakhpur University, Gorakhpur, U.P.)
- Participation of Refresher Course :- 02
  (i) Gauhati University (GU), Guwahati,
  (ii) North Eastern Hill University (NEHU), Shilong.
- Participation of Short Term Course (STC) :- 01
  (North Bengal University, Darjeeling, West Bengal)
- M.phil : Vinayaka Mission University, Tamil Nadu.
- Ph.D : Rajib Gandhi University (RGU), Arunachal Pradesh.
- Research Project Completed : 03
  (University Grants Commission, NERO, -02 and Indian Council of Historical Research, INHR-01)
- Ongoing Major Research Project : (sponsored by ICSSR, New Delhi) on the topic " Social and Economic issues confronting the marginalized Social group of Assam : A study on Mising Tribe of Brahmaputra Valley ".
- No. of International Publication - 10
- No. of National Publication - 12
- No. of Popular Articles - 15
- Edited Magazine : "Dunka : Poyub. Jnilangmal yearly magazine.

Activities of Teachers

Mrs. Swapna Kakati, M.A, B.Ed, M.Phil, CCA.

- Participation of Orientation Course : 01
  (DDU Gorakhpur University, Gorakhpur. Uttar Pradesh).
- Participation of Refresher Course : 03
  ((i) North Bengal University (NBU), Darjiling, West Bengal
  (ii) Aligarh Muslim University (AMU), Aligarh
  (iii) North Bengal University (NBU), Darjiling, West Bengal)
- Participation of Short Term Course (STC) :- 01
  (Burdwan University, Burdwan, West Bengal)
- M.Phil : Vinayaka Missions University, Tamil Nadu.
- Research Project Completed : 03
  (University Grants Commission, NERO, 02 and Indian Council of Historical Research, ICHR - 01)
- No. of International Publication - 06
- No. of National Publication - 32
- No. of Popular Articles - 22
- No. of Books Published - 10.

Activities of Teachers

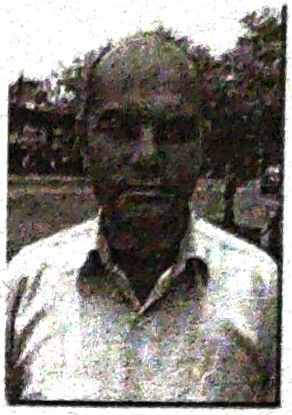

Dr. Indra Bahadur Newar, M.A, B.Ed, Ph.D

- **Participation of Orientation Course** :- 02
(KKH State Open University and IGNOU, Guwahati).
- Ph.D : Rajib Gandhi University (RGU), Arunachal Pradesh.
- **Research Project Completed** : 02
(University Grants Commission, NERO. - 01 & Indian Council of Historical Research (ICHR -01)
- **No. of International Publication** - 01
- **No. of National Publication** - 05
- **No. of Popular Articles** - 04

Activities of Teachers

Papari Mala Bhuyan, M.A., B.Ed

* Ph.D : Pursuing Gauhati University

Number of International Publications : 4

Number of National Publications : 3

Research Papers Submitted Presented on UGC Sponsored National Seminars : 4

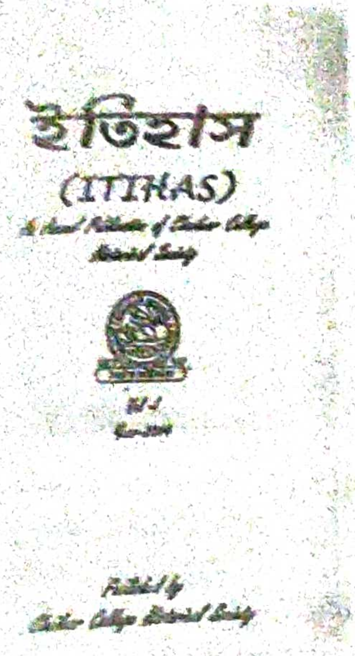
ইতিহাস
(ITIHAS)

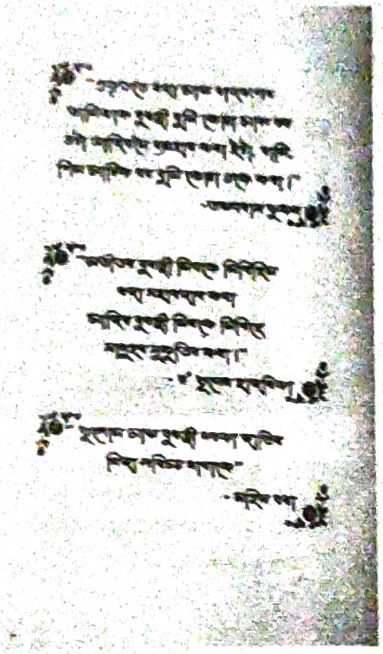

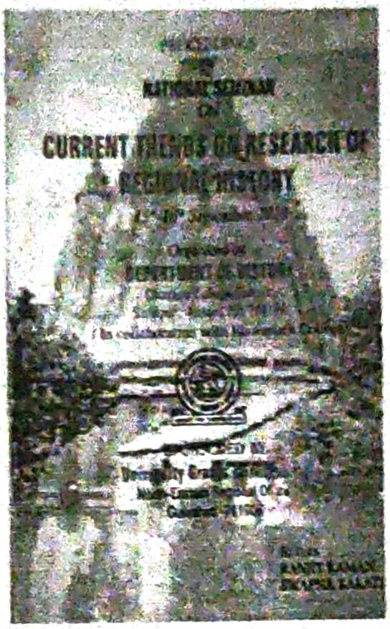

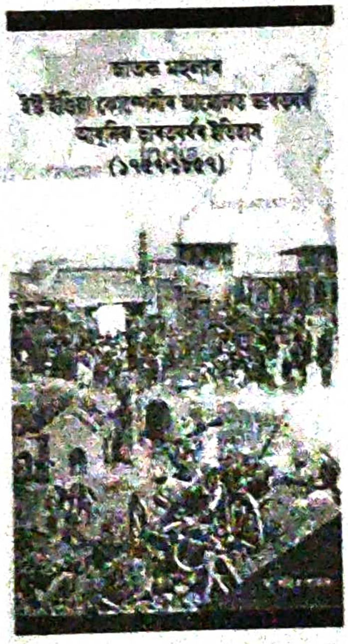

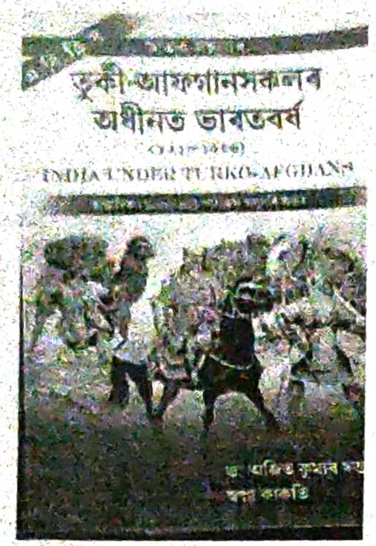
তুৰ্কী-আফগানসকলৰ
অধীনত ভাৰতবৰ্ষ
INDIA UNDER TURKO-AFGHANS
স্বপ্না কাকতি

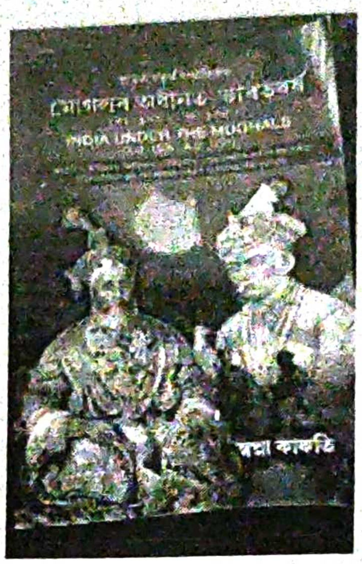
মোগলৰ অধীনত ভাৰতবৰ্ষ
INDIA UNDER THE MUGHALS
স্বপ্না কাকতি

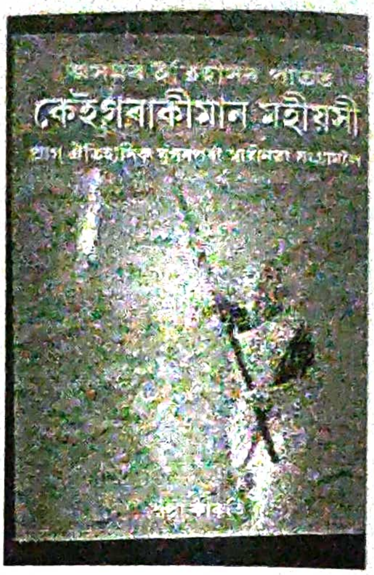
কেইগৰাকীমান মহীয়সী

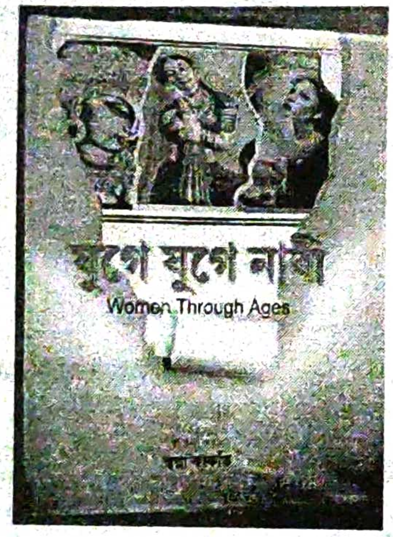
যুগে যুগে নাৰী
Women Through Ages
স্বপ্না কাকতি

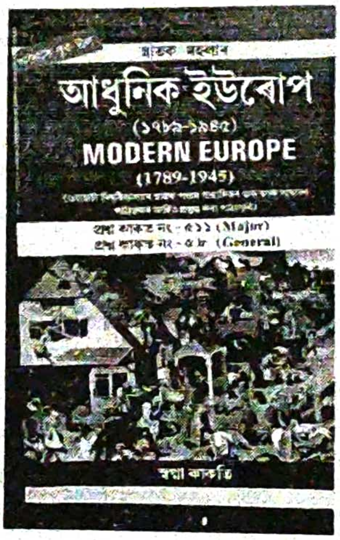
স্নাতক মহলাৰ
আধুনিক ইউৰোপ
(১৭৮৯-১৯৪৫)
MODERN EUROPE
(1789-1945)
স্বপ্না কাকতি

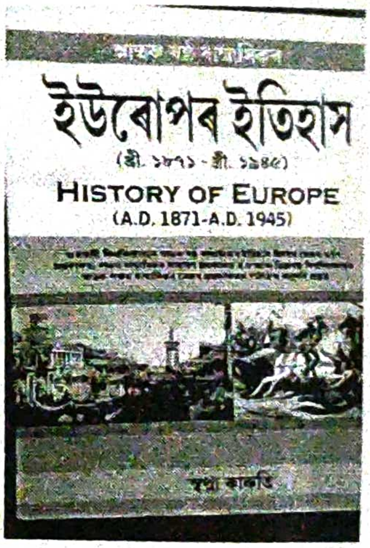
ইউৰোপৰ ইতিহাস
(খ্রী. ১৮৭১ - খ্রী. ১৯৪৫)
HISTORY OF EUROPE
(A.D. 1871-A.D. 1945)
স্বপ্না কাকতি

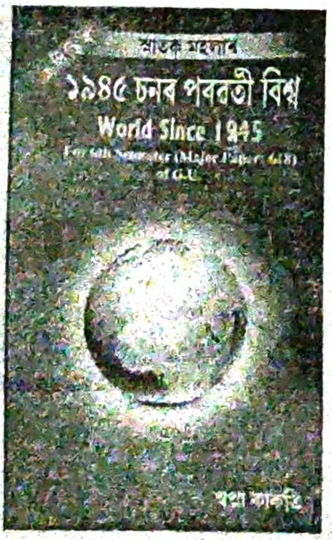
স্নাতক মহলাৰ
১৯৪৫ চনৰ পৰবৰ্তী বিশ্ব
World Since 1945
স্বপ্না কাকতি

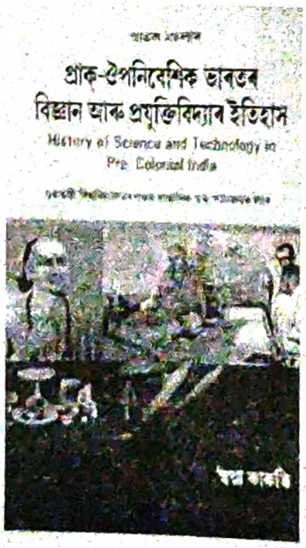
প্ৰাক্-ঔপনিবেশিক ভাৰতৰ
বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ ইতিহাস
History of Science and Technology in Pre Colonial India
স্বপ্না কাকতি

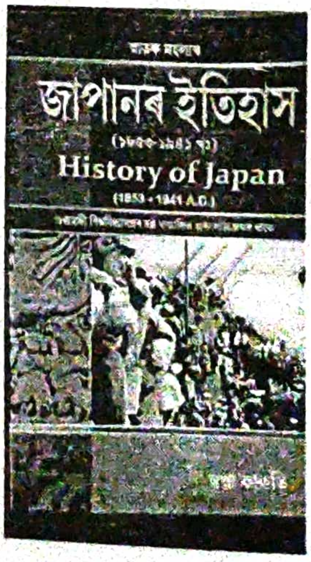
স্নাতক মহলাৰ
জাপানৰ ইতিহাস
History of Japan
স্বপ্না কাকতি

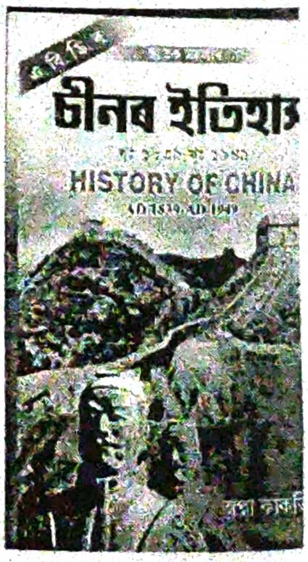
চীনৰ ইতিহা
HISTORY OF CHINA